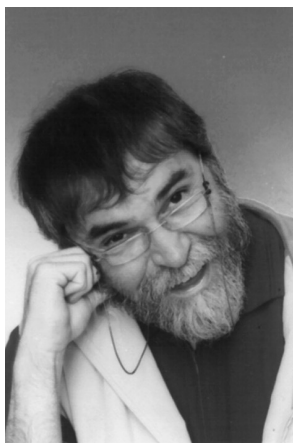

Милан Миња Обрадовић

ОГЛЕДАЛО БЕЗ ПОКРОВА

драматизација ненаписане саге о
Чемерикићима
(комитрагична гротеска у 4 чина)

МАЈЦИ И ОЦУ И КРВИ И ЗНОЈУ ПРЕДАКА МОЈИХ

Чињеницу да је рођен, ниподаштава као неоригиналну. Оно што чин његовог рађања чини зачудним у односу на Србе рођене у знаку стрелца те зиме Господње 1952. – то је факат да је рођен буквално на родној грудни; на месту које би и сам Бахус пожелео за родно. Рођен је као грозд – у родишту винограда!

У раном детињству бива задојен жупским “црњаком” и постаје меланхоличан. Схвативши да би театар могао да га кошта живота, потражиће прибежиште у позоришту. Наивно верујући да ће точак постати нога кад позориште постане живот, читав живот посвећује сцени – прецизније “back stage-y”.

Ношен опсесивном жудњом да сазна шта ће бити кад порасте, студира Медицину, Филозофију, постдипломске на Филолошком... Претходно, дипломира на Факултету драмских уметности /Група за Продукцију/ као најбољи студент Универзитета уметности.

Један од оснивача, кажу “спиритус агенс Звездара театра”. Аутор програмске оријентације, веле “најзначајнијег југословенског позоришта тога времена”.

Оснивач и идејни творац театра “Култ”. О њему говоре као о “родоначелнику идеје независног акционарског театра у нас”. Срединим “јебених деведесетих”, “Култ” одводи у свет, упркос апсолутном ембаргу света. Сурова статистика тврди да су представе “Култа” таман толико пута изведене на “белосветским” позорницама, колико у XX веку нису гостовала сва српска позоришта заједно.

Под његовом “паском”, непосредним уметничким и продукцијским руковођењем, посцењено је педесетак наслова на даскама ”Звездара театра”, “Барског летописа”, “Театра Гардош”, “Крушевачког позоришта”, “Слободишта”, “Вуковог сабора”, “Театра Култ”, “Будва – град театра”... Press clipping бележи да су бројни од тих наслова постали лауреати међународних и домаћих фестивала.

Звања: У младости критичар, есеиста, редитељ, члан Удружења драмских уметника Југославије... У напону снаге “Профа” 13-те гимназије, Професор на Универзитету за уметност и културу, Проф. балетске школе “Лујо Давичо”, Уредник, Главни уредник, Главни и одговорни уредник... Кризу средњих година компензује функцијама Директора, Управника, Директора и Уметничког директора истовремено, почасног Управника “Малих сцена у дијаспори”, Арт директора “Intercult & performing arts international LTD – non for profit organization – Chicago”, чланством у Удружењу драмских писаца Србије, чланством у Хегеловом друштву, у Друштву естетичара Србије...

По оснивању неколиких, данас сваколиких позоришта, да би се поносио собом, а притом не био свесебан, оснива породицу на дику и понос свог животописа.

Напокон, кад му ништа друго није преостало, напрасно постаје драматичар: “Огледало без покроба”, “Секс трафикинг”, “Атрактиван наслов”. “Гнев анђела – прва српска позоришна новела” (драматизација и амбијентација романа Сидни Шелдона)...

Неке награде су га стигле упркос томе што је од њих бежао ко од “нагара”. Посебно је поносан на “Златни беоцуг” за трајни допринос култури Београда. Признаје да су га стекла и нека вредна признања. Плакете је уручивао другима уз дијагнозу “Vanitas vanitatum”.

Милан Миња ОБРАДОВИЋ

ОГЛЕДАЛО БЕЗ ПОКРОВА

драматизација ненаписане саге о Чемерицићима

(комитрагична гротеска у 4 чина)

“ОГЛЕДАЛО БЕЗ ПОКРОВА” је сценска партитура по Богу /колико се сме/ и по народу /колико се не сме/.

Назив сваког од четири чина, име је неке од болештина.

Драма је згуснута попут безнађа времена у коме је творена.

Дешава се на истом месту. Догађа се током једне те исте кишљиве ноћи, од сумрака до неминовности која се зове нови дан.

Од сутона до поноћи, драма је трагикомична; од поноћи до свитања, комитрагична. Или обрнуто, ђаво ће га знати? Уосталом, дотичној драми је све свеједно, јер дотична се дешава мимо нас.

“ОГЛЕДАЛО БЕЗ ПОКРОВА” се збива у јесен, лета Господњег две хиљаде и неког.

Догађа се тамо где јутра свиђу лагано, а мрак пада хитрином реза.

Тамо где лети зрно зри на лозама које се под теретом берићета клањају сунчаним белобрезинама.

Тамо где позне јесени лозе кишом видају зглобове са којих су отргнути гроздови.

Тамо где током зиме, земљом угуткани резници набирају сузе.

Тамо где о Светом Трифуну орезане лозе плацу, да би ридом без гласа и јаука довеле нови род.

Берба грозђа је тек минула. Октобар задро у сива небеса па пребира по набреклим вименима облака. Музе ли музе. Данима и ноћима липти киша. Добује крововима и тандрче олуцима. Небо и земља се спајају над жупским виногорјем. А кад небо притисне црну земљу, кад’ је причврљи или је, не дај Ти Боже, обдари семеном, по старој жупској легенди, винороде походе мртви да би роду рођеном донели род и берићет.

Прича се опричава у селу Шмркавица, лоцираном подно висина, на ободу винородне Жупе. Насеобина је утонула у тмасту јесењу климу, сродну са тмурином данашњице.

Место радње је убоги винарски подрум породице Чемерикић. Зидови мемљиве винарије су опточени сигом, врата орошена влагом. У дубини музгави прозор, чије окно дословно функционише као “прозор у свет.”

На земљаном поду подрума рабљена бачва, буре, бурче, буренце... Два замршена рабатна црева за претакање вина, натега, вунија... Канистер од пластике, као усамљени белег модерног света и века. У средини винарска пумпа. Ручна, изанђала, шкрипљива...

Бућка приће на врању бачве. Брбоће врење “Божјег зрна”. Ври младо вино. Омамни мирис обузима простор...

Атмосфера и расположење, дрско и реско су супротстављени диони-зијском амбијенту.

Л И Ц А :

РАДИЧ – ДИЧА:

Стриц, домаћин. Имателник па немаштиник. Крепак. Чемерикић. Говори жупским наречјем са архаичним језичким узлетима.

КРСМАН:

Синовац, поет. Ретко несрећан, ређе срећан. Чемерикић. Говори жупским нагласком, понекад натукне београдски жаргон.

ТИОСАВ – ТИЋА:

Неми сведок времена. До проговора, недорек. Босиочић. Неусмен, виртуозно и виртуелно писмен.

СВЕТОЛИК – ТОЛА:

Off лице са образином од огњеног наличја. Кочоперан. Дичић. Говори ноторним језиком сељака – виноградар из Жупе.

ДИВНА:

Предак из легенде која траје. Самоутопљеница. Чемерикић, удато. Усклађена са епохом, говори ултра сленг модерне младежи.

ВАСИЛИСА:

Бела дирка из Санкт Петербурга. Тик пунолетна. Терјешкова. Говори матерњи, српски натуца руским нагласком.

МИТРА:

Кабаста, униформисана. Крсманова школска, увек другарица. Рскавац. Надмено третира језик свог карактера као језик свога завичаја.

ЧУКУН КРСМАН:

Предак из легенде о Дивни. Масакриран и кљаст. Чемерикић. Стаса нема, глас му је Крсманов, а језик осавременен до помодности.

I DIABETES MELLITUS, chr. (ШЕЋЕРНА БОЛЕСТ)

Суџон осваја обране винограде и кишом исцрпне кровове села Шмркавица. У поодруму, Радич и Крсман пошатају шећер у младу ружицу. “Ружичин зачин” зачиње

ПРВИ ЧИН

I

ГРИЖА

Радич, Крсман.

РАДИЧ: *(Крсћи се, бруји у муклој тишини)*
Боже дај од живота здравља, од рађа вајда... Сви Свечи одагнајте доушнике и душмане! Устукни гадино! Стукните уљеи! Услиши Господе...

КРСМАН: *(Крсћи се у чуду)*
Господе Боже?!

РАДИЧ:
Услиши Господе, чујено да се недочува, знано да се недознава, виђено да се не догледа, иже јеси...

КРСМАН: *(Загледан ући неба, иронично)*
Удеси да мину греси... Боже, нађи начин да утајиш “Ружичин зачин”!

РАДИЧ: Шшш!
(Пљуну у дланове)
Дедер!

КРСМАН: *(Мрзоволно)*
Дижи, цичи благо чичи...

Радич и Крсман подижу џак шећера, приносе га буретиу и кроз велики левак – вунију, сипају у буре.

РАДИЧ: *(Док кристали лагано “цуре” кроз врањ, пренућио)*
Јесил’ замандалио?

КРСМАН: Исх! Шкљоц... шкљоц.

РАДИЧ: *(Баци поглед на врања, шатаићом)*
Двапут?!

КРСМАН: (Војнички)
Стање редовно!

РАДИЧ: Шшшш...!

КРСМАН: (Сјушића цак, Радичу утирајуће лејву)
Буу – тај!

РАДИЧ: (Са кажијрсиом на уснама)
Тише, ако 'оћеш 'леба без мотике...

Радич вади левак из врања, лејву завлачи у буре и жусијрим кружним покрећима поји шећер. Пауза.

КРСМАН: За кору 'леба неком да се продаш, погано је; ал' за кап овог вина неког да купујеш, то је поганије.

РАДИЧ: Не декламуј!
(Додаје лејву, шајайиом)
На! Топи слад, па да множимо врење!

Крсман узима лејву и лаганим окрећанјем "поји слад".

КРСМАН: (Певуши)
"Виногради зрели,
Стиже јесен рана"...

РАДИЧ: (Тихо)
'Ајде, оде година!

КРСМАН: (Иронично)
Биће родних година, старино карактерна!

РАДИЧ: (За себе)
Године не дотичу карактер, све друго такну.

КРСМАН: Само Њега, ништа не дотиче...
(Подигне флашу ка небу)
Наздравље!
(Пошегну комовицу из флаше, Радичу)
Бог ти дао здравља!

РАДИЧ: Шшш! Треба утајити раду!

КРСМАН: Од кога?! Он види све.

РАДИЧ: И све 'прашта.

КРСМАН: Ал' не 'прашта свима. Много вас је, широм Жупе вришти
шира од сахарозе!

РАДИЧ: Шшш...!

КРСМАН: Леукемија вина. Епидемија!

РАДИЧ: Ђути ту и мути то! Покварен си ваљда за толико?

Крсман ѝресѝаје да ѝоѝи шећер. Крисѝалиће шећера “соли” кроз левак у буре.

КРСМАН: Ако бациш зрнце у језерце, одговоран си до последњег титраја воде на обали...

РАДИЧ: Ти си то мени канда натукнуо грижу?

КРСМАН: Дефектно вино, ефектном народу?!
(Показује)
Штави прст на слепо око!

РАДИЧ: Јок, ја. Кажипрс’ је калибар куршума.

КРСМАН: (Нишани ѝрсѝом Радича у чело)
Без кажипрста нема тропрста, нема крста...

РАДИЧ: Не нишани, не такари ми кривицу! Мени ништа не горачи по савести.

КРСМАН: А, дијабетес?

РАДИЧ: (Док засѝа кроз левак осѝаѝаѝак шећера из цака)
Голо здравље је готова болест, синовац...

КРСМАН: Наздрављао си болесним вином и... шећер се преселио у крв.

РАДИЧ: Побогу, шећер нисам топио у...

КРСМАН: У своју крв ниси.
(Загледан у небо)
Вино је његова крв

РАДИЧ: Не задири до распећа, Крсмане!

Радич сѝушѝа цак, оѝима леѝву из Крсманове руке и хиѝрим ѝокреѝѝима насѝавља да ѝоѝи шећер у буреѝу.

КРСМАН: Ако смо ово уочи Косова пили, како смо могли, добро смо прошли.

РАДИЧ: Неки га преливају и преко славског колача.

КРСМАН: Ако је и за причест, милости Божје је превише.

РАДИЧ: Јесте, да није за Патријаршију...

КРСМАН: Зар си ово пио Првовенчани? Зар сте ово локали Мрњавчевићи? Зар си пола од овога шикнуо Краљевићу Марко, зар си овим пола појио “Шарца”?!

РАДИЧ: Не гуслај, коњу један! Чемерикићи су своји на своме...
КРСМАН: Вино је као човек, стриче... Подлеже утицају околине и тако гради своју личност.
РАДИЧ: Све ће то народ попити.
КРСМАН: Пих! Да га пије, повратила би и бара.
Зачу се бука испред подрумских вратица. Неко се накашља па закуца. Радич претићу па ућрну.

II РУЈ СЕ РУЈЕМ БРАНИ

Пређашњи, шум незвано.

РАДИЧ: Шшш... Неко незван.
КРСМАН: Откочи се, Дичо! Нису сви незвани, незнани.
РАДИЧ: Не дам крварину!
КРСМАН: Крв се крвљу брани.
РАДИЧ: Руј рујем!
(Показује на вратица)
Они отимају до капи.
КРСМАН: Данак у крви. Не отварај, нисмо ту ни за проту!
РАДИЧ: Само док оду, расућемо шећерушу низ пустопоточину...
КРСМАН: *(Иронично)*
Да нас види Бог. Мени доста комина...
(Наћну из флаше уз дући клокоћ)
РАДИЧ: Шшш...
КРСМАН: Не шишти! Ниси у лонцу под поклопцем!
РАДИЧ: *(Пољедом прикованим на вратица, руком иза уха)*
Отуд' више нема чујности...?
КРСМАН: Чујности има, Чулности нема.
РАДИЧ: Не декламуј, размандали ради урока!
КРСМАН: *(Дише дубоко)*
Размандалићу ради монооксида...

Крсман приђе враћима и погуче резу. Из кишне мркине хруји сјодоба забрађена кајуљачом.

Улази неми Тиосав – Тића – Тића Босиочић, мокар и раичујан. Узима чешаљ и огледалце из унућраињеџ цеја, рујински се зачешљава... Зайим ријуално вади цедуљу из једноџ од десейине нашивених цејова, на “уни-кајном” радном манићилу који личи на кишну кабаницу. У сијасеју цејовине коју Тића носи на себи, “саговорнике” очекују поруке са све прилике и сваковрсну конверзацију.

Неми феномен, мујави човек – медиј, комуницира и јако ијоо поком “дијалога” ијше брзином ласера, нудећи саговорницима да га прочијају. При поом, чејо анијцијира рејлику, као да чија мисли “сабеседника”.

Своје рукојисе поком чииања, праји адекватним мимом или жесјом. Обзиром да Тиосав не говори, њежове “рејлике” – рукојисе са цедуљица, чиијају Крсман и Радич.

III МИМОСВЕТНИК

Радич, Крсман, Тиосав.

РАДИЧ: (Са олакшањем)
Здраво омркнуо, утваро!

Крсман узима јайир са Тићиноџ длана.

ТИОСАВ: (Крсман чииа Тићин рукојис)
“Здраво живо! Дочим да се представим...”

РАДИЧ: (Тиосаву)
Не треба, калиграфе!
(Крсману)
Чурукнути Тиосав из Доброљубаца. Пек’о нам комину, док си студир’о за песника.
(Тиосаву који обема рукама, ујоредо ијше на два јайира)
Не млатарај, тутавело! Знамо да причаш и левом и десном.

ТИОСАВ: (Крсман, чииа себи уручену цедуљу)
“Изражавам наду да ћу надничити такорекућ за ’леб и воду.”

РАДИЧ: (Крсману)
Он изражава наду?!
(Тиосаву)
Надничиш за леб и воду, а?

- КРСМАН: *(Иронично)*
Такорекућ.
- РАДИЧ: Мимосветник лаже!
- КРСМАН: Како лаже кад ћути?!
- РАДИЧ: Лаже док пише. Знам да прљаве послове одрапи мимо тарифе””леб и вода”.
- ТИОСАВ: *(Крсман чийѡа нову цедуљу)*
”Нити зборим, ни’т роморим, ни’т мрморим. А то кошта.”
- КРСМАН: *(Радичу)*
Шта кошта?
- РАДИЧ: *(Крсману)*
Ко Светог Петра кајгана.
- КРСМАН: ?!
- РАДИЧ: Рецимо, мож’ да види гомилку и ко да није вид’о.
- КРСМАН: ”Гомилку”?!
- РАДИЧ: ”Гомилка” су тамо неки и тамо нека док вре ко младо вино.
- ТИОСАВ: ?!
- РАДИЧ: ”Гомилка” је пуна стида и срама, зато што га тамо неки и тамо нека ич немају... ”Гомилка” је бре оно што господа зову ”сношај”...
- ТИОСАВ: *(Крсман чийѡа нову ѿоруку)*
”Мисионарска поза иза врзине, разумеш”...
- РАДИЧ: ”Гомилка” чини чин прељубе, разумеш?
(Док ѡа Крсман убезекнуѡо ѿосмаѡра)
А, прељуба је кад’ неко неку испотиха обдарује семеном.
- ТИОСАВ: *(Крсман, чийѡа нову ѿоруку)*
”Дико, нисам ”рошомонац” да гвирим на сношај иза врзине?!”
- РАДИЧ: *(Тиосаву)*
Што да гвирнеш на срамоту, кад можеш да је гледаш уживо, ко у позоришту.
(Крсману)
Он може све да види, јер не може ништа да каже?
- КРСМАН: Не може да бекне, може да јекне...
- РАДИЧ: Не филозофирај, синовац! Како да јекне, кад’ не мож’ да бекне?!

- ТИОСАВ: *(Крсман чийа нову "рејлику" на цедуљи)*
 "Под гаранцију сам безгласан, осим кад ки'нем, подригнем ил' прднем."
- РАДИЧ: *(Тиосаву)*
 Умукни, лапрду!
(Показује на буре)
 Ми подривамо државу, ти се правиш мутав, а?!
- ТИОСАВ: *(Крсман чийа нови рукојис)*
 Каже: "Их, чудна ми чуда! Правите вино од шећера, пих!"
- РАДИЧ: *(Тиосаву)*
 А, од чега би ти да га правимо? Од грожђа, а?!
- ТИОСАВ: *(Крсман чийа са нове цедуље)*
 "Кунст је направити шећер од вина."
- РАДИЧ: Кунст, а?!
(Тиосаву у брк)
 Како да правимо шећер од вина, кога смо правили од шећера?! Није вино Чемерицица шећерна репа без корена!
- ТИОСАВ: *(Крсман чийа нови Тићин рукојис)*
 "Кристализацијом раствора шећера у "ружици", добија се шећер црвен ко образ после шљиса."
- РАДИЧ: *(Тиосаву)*
 Немој ја да те шљиснем! Ми смо винари, нисмо апотекари!
- КРСМАН: *(Заљедан у нови рукојис, иронично)*
 Види Тића преферира и нове технологије, нове асортимане?!
- РАДИЧ: Шта преферира?
- ТИОСАВ: *(Крсман, чийа рукојис)*
 Пита: "Што не правиш шумеће таблете од вина, винске ориблете, пилуле, капсуле, БП и сл."
- РАДИЧ: *(Тиосаву)*
 Ја да правим "сл"?!
- КРСМАН: "Сл" је слично, стриче.
- РАДИЧ: А, "БП"?
- ТИОСАВ: *(Крсман, чийа уручену цедуљу)*
 "БП" је "бућ – пућ."
- РАДИЧ: *(Тиосаву)*
 "Бућ – пућ?!"

ТИОСАВ: *(Крсман, чийа нови рукојис)*
 “Бућ таблета, пућ шприцер; бућ пилула, пућ гемиштек; бућ капсула, пућ осолепеш, бућ ориблета, пућ беванда!

РАДИЧ: Немој да трућаш, него мути, мутуљавко!

Тића граби лејиву из Радичеве руке и послушно, убрзаним покрећима једне руке, рујински поји шећер у бурју. Другом руком театрално уручује Крсману нову цедуљу из неког од џепова. Радич испргну цедуљу из Тићине руке, кресну њалидрвце...

КРСМАН: Чекни чико, стиже тазе поема!
(На њламену Тићиног рукојиса сјаљује свој рукојис испргнути из њојеса)
 Ватра и ништа...

РАДИЧ: Ниси треб’о, синовац! Нема јачег доказа о постојању од писане речи. Још ако ти реч уђе у песму...

Тиосав њанично прецењава манијил, Радичу хитро уручује нову њсану њоруку. Радич је лагано сјуићи у вајру и ујаљену њодиже до висине Крсмановог погледа.

ТИОСАВ: *(Крсман чийа Тићин рукојис који догорева међу Радичевим њрсћима)*
 “У ватри ништа... не изгори, све се... сажима.”

РАДИЧ: *(Баца њајир, њљуцкајући у њрсће)*
 Опрљи ме пауљ Тићине сажетости!

КРСМАН: *(Тиосаву)*
 За физикалца си нешто много метафизичан?

Тиосав се надури на Крсмана, зајали свој рукојис, ујраји га Радичу и укији се ко њосјаменји.

РАДИЧ: *(Принесе жорући њајир до Тићиног мермерног лица)*
 Он је вештац?! Гледај, не плаши се огња?!

КРСМАН: А воде?

Крсман њолива Тиосава водом из канисџера. Пауза.

РАДИЧ: Ђути, ко заливен.

Пауза. Ненадано, “окамењени” Тиосав “засија” Крсмана хрјом нових цедуља.

ТИОСАВ: *(Крсман њаунише док чийа нове њоруке)*
 “Ја сам мокар, ал’ колега је суви интелектуалац.
(Показује на Крсмана)

Песничина. Истанчан ко флис папир. Душа му ко паус' прозирна. Мек ко срце "Б" оловке. Ретко несрећан, ређе срећан, такорекућ поштен..."

- РАДИЧ: Прозрео те до мрачишта, синовац.
(*Тиосаву*)
И немој више да си зуцнуо речи: "такорекућ", "ко велим", "слушај ти" и сл.! Сук, бре!
- КРСМАН: Не дери се на хендикеп!
- ТИОСАВ: (*Крсман чийѿа нову ѿоруку*)
"Није лако прећутати читав живот, мој Дичо, цртица мој Радиче?"

Пауза.

- РАДИЧ: Није... Глед'о сам Тићу док учитељ Таса чита новине. Мрда уснама, мршти се на наслове, сриче у себи...
- КРСМАН: Хууу... На селу је медијски простор за писану реч сужен на иглене уши. РАДИЧ:
(*Гледа у Тиосава, сажалјиво*)
Ставио камен за под главу, засп'о поред жубора потока Божанца, упалио можданик од влаге... Кад' се 'нако мали пренуо из сна, без крика пљунуо пуноглавца... Његова последња је била: "Пу!"
- ТИОСАВ: (*Крсман чийѿа нову цедуљуцу*)
"Тачније: Пуј, сотоно!"
- КРСМАН: Одустајем од тортуре! Тића не пише хонорарно, нема колумну...
- РАДИЧ: Није он нормалан човек од пера и папира ко ти. Њега велика нужда притерала на 'ртију.
- КРСМАН: Важно да пише ћирилицом и да пише ко што говори.
- РАДИЧ: Ал' не мож' да чита ко што је написано. Није ћопава у ногу, но у језик.
- ТИОСАВ: (*Крсман чийѿа зѣужвану цедуљу са ѿода*)
"Човек почиње да пише, кад му ништа не преостаје..."

Крсман нагну из флаше и клецну коленима.

- РАДИЧ: Усправи се, синовац!
(*Тиосаву*)
Што си му упрег'о мозак, ко вола у последњу бразду?!

- КРСМАН: *(Са рукама на слепоочници)*
Боже, па ја титлујем нему бурлеску?! Српски, а чаплиновски...?!
- РАДИЧ: *(Теши Крсмана)*
Ништа немој да се чудиш. И трезвени би варакнули.
- ТИОСАВ: *(Крсман, чийа нову цедуљу)*
“Андрић би изаш’о из такта.”
- КРСМАН: *(За себе)*
Антиципира туђе мисли, пише ко д’ има ласер под ноктима...?!
- РАДИЧ: Има црно испод ноката.
- КРСМАН: Стриче, да му прогледамо кроз прсте?
- РАДИЧ: Ако ориба бачву са свих десет.
- КРСМАН: Ватај се рибаће четке, пишчино!

Тиосав свлачи “свечани” кишини манџил. Узима рибаћу чейку и улази кроз врата бачве са резервним манџилом на себи. И офуцана Тићина одора има сијасећ цейова и наравно, богаћ асорџиман цедуља и прибора за писање.

- РАДИЧ: *(Додаје Тићи кофу са водом кроз врата на бачви)*
И смањи корешподенцију, Тиосаве! На селу смо, еј!
- ТИОСАВ: *(Крсман узима Тићин “свечани” манџил, насумице завлачи руку у један од цейова и лисџајући хриу нежно розих цедуља, чийа)*
“Мила, предигри је крај, “жбунче” ми дај!”
(Пауза)
“Подај се орално, биће рафално. Док се лиже ништа се не слиже, цртица жбунче” није сапунче.”
- РАДИЧ: Не знам о чему трућа?
(Тиосаву)
Додај још коју розикасту, да протумачим садржину!
- КРСМАН: *(Тиосаву који га са кажиџрџиом љреко усана молећиво љосмаџра из бачве)*
Опрости, тутнуо сам прсте у врући џеп... Извини, завирио сам у твоју интиму.
- ТИОСАВ: *(Радич чийа себи уручену цедуљу)*
“Кажи синовцу да ми вуне розе рукописе.”

- КРСМАН: *(Тиосаву који га на врацама бачве моли му врайи хрју розе цедуља)*
Рукописи се не враћају! После писања нема кајања.
- РАДИЧ: Врни му, није тајна архива.
- КРСМАН: Не дам, рукопис није из душе.
- ТИОСАВ: *(Радич чийа нову йоруку)*
“Понекад пишем и из муда. Мора се.”
- КРСМАН: *(Тиосаву)*
Пиши из срца, пиши крвљу.
- ТИОСАВ: *(Крсман чийа нови рукопис)*
“Мени мастило не може у крв да сазри. Ја оловку не зарезујем ножем.”

Док Тиосав йоказује кроз ойвор на бачви йуну шаку резала, йређаиње йрену куцање на врайима. Радич хийро замандали.

IV НИКО

Радич, Свейолик, Крсман, Тиосав.

- РАДИЧ: *(Унезверен)*
Ко је сад’ опет?
- СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Нико опет. Ја.
- РАДИЧ: Ко лупа?
- СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Ја!
- РАДИЧ: Светоличе!
- СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Ја.
- РАДИЧ: *(Крсману)*
Тола.
- СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Ја сам бре, ја!
- РАДИЧ: Ти ли си Толе?

СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Нико до ја.

РАДИЧ: Сам ли си?

СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Нисам померио памећу. Сам сам.

РАДИЧ: Казуј потребу! Пуне н'и руке посла.

СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Оно што нисам вид'о, нисам ни чуо.

КРСМАН: Он инсинуира, Бог те?!

СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Јок Крсмане, тражим Тиосава. Дочу се да је сврнуо у Чеме-
рикиће.

ТИОСАВ: *(Радич чийа рукојис на врацама бачве)*
“Нисам ту!”

Тиосав се лецну, Радич се шипрецу.

СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Како ниси ту, Дичо?! Што се правиш мутав?

ТИОСАВ: *(Крсман чийа нову цедуљуцу)*
“Сутра су задушнице. Како да надничи на Црвено слово.”

СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Није тежачки пос'о. Да припомогне око стоке.

ТИОСАВ: *(Гесџикулира на врацама дланом преко ѓрла, док Крсман чийа њежов нови рукојис)*
“Капарисан од сабајле.”

СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Значи ипак ринта на благодан?!

ТИОСАВ: *(Крсман чийа нови Тићин рукојис)*
“Није тежачки пос'о.”

СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Н'о шта је?

ТИОСАВ: *(Крсман, чийа нову цедуљу)*
“Култура ил' стваралаштво, ј'бем ли га!”

СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Как'и је сад па то пос'о?!

ТИОСАВ: *(Крсман чийа нови рукојис)*
“Креативан. Канда рече књижевни пос'о.”

- СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Како рече, кад је мутав?
- РАДИЧ: Толе, не терај мак на конач!
- КРСМАН: Код Тиосава “рекох” значи “написах”.
- СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
А, ко га најми?
- ТИОСАВ: *(Крсман чийа нови рукопис)*
“Дича”.
- СВЕТОЛИК: Ко? Кому то треба писац у Шмркавици?!
- КРСМАН: *(Гордо)*
Радичу Чемерицићу.
- СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Чим’ га капариса, црни Радиче?!
- ТИОСАВ: *(Радич чийа нову цедуљицу)*
“Књигама, даба их било.”
- СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Сучим?!
- КРСМАН: Томовима сабраног Добрице, чика Толе!
- СВЕТОЛИК: *(Из офф-а)*
Ахаа... Не спочитавам ако је Тића прис’то написмено да се
трампи за Ђосића.
(Пауза)
Пазите да не пресладите!
- Светиолик одваја уво од подрумских враћа и одлази из офф-а у ноћ која је
црним ђлашићом најкрилила село Шмркавицу.*

V ТЕСКОБА

Радич, Крсман, Тиосав.

РАДИЧ: Иди, бестрага ти глава...!

Крсман поскрну и ухвати се за главу.

ТИОСАВ: *(Радич чийа са ђајица из Тићине руке на врацама бачве)*
“Бучи тинтара од шећеруше.”

- РАДИЧ: *(Тиосаву)*
Ко ме бучи тинтара? Ко пијандура, тутумраку?!
- ТИОСАВ: *(Крсман чийа нову цедуљу добачену из бачве)*
“Тедох рећи да си такорекућ пијан.
(Пауза. Крсману сийже нова цедуља)
Хоћу рећи од врења младог вина.”
- РАДИЧ: *(Тиосаву)*
Опет ти?! Опет “такорекућ”?! Опет “тедох рећи”, “хоћу рећи”...!
- КРСМАН: Није те срамота, Тиосаве! До јуче си трештен пис’о по тарабама?!
- РАДИЧ: Са’ћу да ти умочим мантил у првенац, фрцнем палидрвце...
Има да ти букне библиотека ко шибиочија глава...
- ТИОСАВ: *(Крсман, гледа нови рукопис дојурен из бачве, Радичу)*
Вапи.
(Чийа)
“Ако ми букну сабрана дела, угасићу се ко пикавац.”
- РАДИЧ: *(Фрцу палидрвце, унесе пламен кроз врата, баца поглед у бачву и осврну се у чуду)*
Зваће цедуљче ко курир?!
(Крсману)
Дођи да ви’ш како прежива поруку! Гута ’ртију ко тиражна штампарија?!

Пауза. Крсман посрну, држећи се за зруди.

- КРСМАН: Хууу...
- РАДИЧ: Шта жига синовца?
- КРСМАН: Тескоба...
- ТИОСАВ: *(Радич чийа нови рукопис, Крсману)*
“Уска ти средина”, вели Тиосав.
(Гледа у палир)
Онда, хуче?!
(Чийа)
“Хууу...”

Дијалог ћеће док Тиосав хуче на вратама бачве.

- КРСМАН: Хууу...
- РАДИЧ: Није то ништа, синовац. Знаш ли ти како је Тићи туга била болесна?

- КРСМАН: Хронично...
(Нађну из флаше)
- РАДИЧ: Мало је рећи да је много пио.
- КРСМАН: (Тиосаву)
Шта те излечи враче?
- ТИОСАВ: (Радич чийа нову цедуљу)
“Писање, колега. Хууу...! Ни један дан без словца.”
- КРСМАН: (Радичу)
Лако је њему...
(Тиосаву, који га збланутио јосмајира)
Теби је писана и речена реч једно те исто. Ко у позоришту, с’ваташ? За вече те прочитају и квит! Завеса, разумеш?
- РАДИЧ: Не би’ рек’о да је Тића позоришни случај? Није он, пас лаје ветар носи.
- ТИОСАВ: (Крсман чийа нову цедуљу дојурену из бачве)
“Хууу! Верујте људи, немам с’ ким да причам. Хууу!”
- РАДИЧ: То ти верујем...
(Ширецну се, Тиосаву)
Кога ти у здрав мозак?!
- КРСМАН: Има све школе сем основне.
- ТИОСАВ: (Радич чийа нови рукопис)
“Мрзео ме учитељ. Био сам их хај писменији од учитељице.”
- РАДИЧ: Уча се драо на њега, ко на рођену жену: “Сук! Умукни! Немој да си писнуо!” Онда’ му арлаукнуо на уво: “Тише Тиосаве! Нећу више да ти чујем глас!”
- КРСМАН: Пред децом која поседују моћ говора?!
- РАДИЧ: Утихну разредна заједница... Тића свечано уручи цедуљче учитељу – мучитељу, тутну му плајваз уста, па кроз стакло ко врабац.
- КРСМАН: Прхнуо кроз прозор?!
- ТИОСАВ: (Крсман чийа нови рукопис дојурен из бачве)
“Ладно сам заждио кроз срчу, првачићи су у приземљу”.
- РАДИЧ: Уча је гргољчио комовицу са плајвазом у грлу, све до развода са учитељицом...

- ТИОСАВ: *(Крсман чийа нови рукојис)*
“Није гргољцио. Преживао је плајваз до развода, онда га самлео кутњацима, плунуо струготину са шлајмаром од дувана...”
- КРСМАН: Фуј!
- РАДИЧ: Кажу да му се јежила кожа док је у себи чи’то Тићино цедуљче у облику клетве.
- ТИОСАВ: *(Крсман чийа хијро уручено “цедуљче”)*
“Дабогда ти цркла рода, не имао од срца порода.”
- РАДИЧ: Учитеља Тасу стигло проклетство. Ено, још увек је без-детака.
- КРСМАН: *(Тиосаву)*
Скроз – наскроз си напустио школу?
- ТИОСАВ: *(Крсман чийа нови рукојис)*
“Понекад сам навраћао извечера по лектиру”
- РАДИЧ: Кроз исто окно.
- ТИОСАВ: *(Крсман чийа и ѿрејричава нову цедуљу)*
“Док је био шиљокуран, “теткицу“ у зборници “карисао да би марисао” “Реч и мисао” за кућну библиотеку.
- РАДИЧ: Ма, ман’те ме залудничари... Сву ноћ треба претакати слад.

Радичу у одласку, Тића ујирайљује нову “рејлику” из бачве.

- ТИОСАВ: *(Радич чийа)*
“Домаћину Дичи, реч за лаку ноћ. Пућ пућ, пућ пурућ!
(Док Тиосав ѿрља руке на врацама бачве)
Пукће ли пукће слаткиш од берићета. Браво богатуну! Пућ пућ, пућ пурућ...”
- КРСМАН: Трућ...
- РАДИЧ: Одо’ ја. Боље да тренем, него да скренем...

Радич одлази да ѿчине, Тиосав излази из бачве. Облачи “свечани” ман-ѿил, вади огледалце, ѿљује у чешаљ, зачешљава се...

Аријом “Виногради зрели, сѿиже јесен рана”, звони мобилни ѿелефон у неком од Тићиних цейова. Тиосав извади ѿелефон, ѿгледа у екран и нову цедуљу уручи Крсману.

VI
ТАМО ГДЕ ЛЕЂА ГУБЕ ЧАСНО ИМЕ

Тиосав, Крсман.

ТИОСАВ: *(Крсман, чийа рукойис)*
“За тебе.”

КРСМАН: *(Уйире кажийрсї у себе)*
То јест, за мене. Откуд теби мобилни?

ТИОСАВ: *(Крсман чийа нови рукойис)*
“Хуманитарна помоћ. Сорош за хендикепиране Србе.”

Тиосав прислања мобилни Крсману на уво.

КРСМАН: Ало! Бро вече!
(Пауза)
Ја како сам?! Ето., упркос свему.
(Пауза)
’Оћу, прочитаћу поруку.
(Тиосав намешија “тепу” на “message”, Крсман чийа са екрана мобилног)
“Тамо где леђа губе своје часно име, тамо вечно бриди твој давни штип са часа фискултуре. Искрено, Митра.”

ТИОСАВ: *(Крсман гледа у нови рукойис)*
Питаш ме: “Сећаш ли се те модрице?”

Крсман шућину насумице мобилни телефон у један од џепова Тићине одоре.

КРСМАН: Магловито се свега сећам...
(Вади из свог џепа сийнину, нуди је Тиосаву на длану)
Узми... Дођи кад’ заруди да наложимо казан комине.
(Док га укиљени Тиосав поймају)
Узми капару!
(Гледа нови рукойис који му Тића нуди на свом длану)
Знам Тићо...

ТИОСАВ: *(Крсман чийа са Тићиног длана)*
“Ноћас сам се баш истрошио”.

КРСМАН: *(И даље држи сийнину на свом длану)*
Узми! Купи вежбанку, па држи банку...

Пауза.

ТИОСАВ: *(Напокон узима сивину, уручује нови рукопис, Крман
чија)*
“Збогом до неминовности која се зове нови дан... Срдачно,
Тиосав...”

Пауза.

КРСМАН: Иди Тисо! Одлази... љуља ми се лихвор...

*Тиосав одлази у мрак. Сеја светлости са последњег рукописа у првом
чину. Крман зуре у пајир кроз копрену влаге у очима.*

Нагну флашу комовице. Залелуја се и склока на земљани под.

*Док Крман поне у себи својствен, распљочени сан, Тишина сенка дрежди
на прозору.*

*Тиха музика циви “Обраше се виногради”. Мелодија осваја помирину од
ушнулог света.*

МРАК

II EGZITUS LETALIS – CLINICOS (КЛИНИЧКА СМРТ)

Лаžано просвећљење. Са шајкачом преко ушију, улази Радич. Дрхћавим рукама сћушћиа на буре шољицу кафе. Крсман сойће на земљаном йоду, жрчећи се ко йосле уједа змије йресојкиње.

Усћирашен йризором, Радич хићиа да широм оћвори одшкринућиа враћиа. Поћом, йразним цаком од шећера йанично маши исћред Крсмановоґ лица. Са найором йодиже синовца. Очински жа усћравља за

ДРУГИ ЧИН.

I

ЗИФТ

Радич, Крсман.

- РАДИЧ: Силина врења мож' д' удави мачку са девет живота... нектоли тебе коме гасне тај један једини...
- КРСМАН: *(Мамурно)*
У животу ме одржава само факат... да ћу умрети...
- РАДИЧ: Диж' се! Опет си летвосан.
- КРСМАН: Опет... опет напѣт, опет сапет, опет напет... опет распет!
- РАДИЧ: Докле више опијаш тугу, синовац?
- КРСМАН: Док чика трезни муку.
(Пође за флашиом)
Осуши ми гласнице, логореја.
- РАДИЧ: Как'а логореја?
- КРСМАН: Тића ми загноји ангину. Прич'о сам дупло, ко зрикавац.
- РАДИЧ: Не нагињи ноћас!
(Додаје шољицу кафе)
Без шећера... Узми слободно!
- КРСМАН: Шта ти је? Никад ми ниси бранио да шљемам?!
- РАДИЧ: “Никад” кад-тад постане “некад”.
- КРСМАН: Да ниси уснио делиријум?
- РАДИЧ: Седи на буре!

Радич скиде шајкачу и просу црну бујну косу.

КРСМАН: *(Запањено)*

Дичо, ти ли си?!

РАДИЧ: Ја сам. Црн сам за три врана гаврана.

КРСМАН: Куку косурдаче?!

РАДИЧ: Да ми није гареж из душе искипила кроз длаку?

КРСМАН: Ц! На твој месту сви би побелели од муке.

РАДИЧ: Ко да сам ложио парњачу у сну?!

КРСМАН: А уски колосеци, тунел дугачак, светла ни трачак...

РАДИЧ: Таман сам ко вилајет. Оцрниће ме аброноше ко црног Арапина.

КРСМАН: Црни чико, ако те дохвате таблоиди...?

РАДИЧ: *(Сећино)*

Нема више оне седе главе... А, само кад је на крову снег у кући гори ватра...

Крсман нагну из флаше, испира жрло и њуну.

Зацвилеше шарке на прозору. Кроз шћок, уназад, сјоро и шешко улази Тиосав. Сайлеће се о своје манићиле и байну на буре. Док цедуљице додаје Крсману, убезекнућо фиксира црномањасћоџ Радича.

II

ОЛОВКА ИМА ДВА КРАЈА

Тиосав, Крсман, Радич.

КРСМАН: *(Гледа Тисин рукопис, Радичу)*

Распитује се за формулу “зифта”.

(Милује Радича по коси)

Цитирам:

ТИОСАВ: *(Крсман чийа нову цедуљу, Радичу)*

“Одај тајну еликсира да згрнемо паре!”

РАДИЧ: Да одам фамилијарну тајну?! Нема ти’ пара.

ТИОСАВ: *(Крсман чийа нови рукопис, Радичу)*

“Да ниси умочио теме у гаме бојадисер”?

РАДИЧ: Гаме не окушам од кад' сам задојен жупским "црњаком".

ТИОСАВ: *(Крсман чийа рукојис)*
"Онда те клепио врбопуц, лоло црномањаста"?

РАДИЧ: *(Крсману)*
Откуд врбопуц у јесен?!
(Тиосаву)
Доста спрдачине са седом главом!

Радич се шћипецну, заглади црну косу и зајвори йрозор.

ТИОСАВ: *(Крсман чийа засуји цедуљама)*
"Петом да се крстиш, ко факир?! Дића пос'то адолесцент
после климакса?!"

РАДИЧ: *(Тиосаву)*
Умукни! Клештима ћу ти ишчупати... прсте!

ТИОСАВ: *(Крсман чийа нови рукојис)*
"Нуди руку помирења."

Тиосав йоклања Радичу оловку.

КРСМАН: Дај мени! Њему још траје оловка којом је научио да пише.

РАДИЧ: *(Баца оловку Тиосаву)*
Да ниси више писнуо тим пенкалима. Попишам ти се на
цедуље, мастиљавко!

КРСМАН: Не мокри по муци. Опус је за писца ко ореол за свеца.

РАДИЧ: *(Тиосаву)*
Потопићу ти ту цепну књижару до последњег словца!

КРСМАН: *(Тиосаву)*
Боље ћути да ти не скваси сабрана дела. Остаће ти само
Рорсахове мрље.

*Да би фасцинирао Радича, Тиосав вади нову, савийљиву оловку са два
џрафийа на крајевима. Током дијалога, пише йо њој, йрави шестйице,
везује оловку у чвор...*

РАДИЧ: Види, плајваз му пише сам по себи самом... Гледај, има два
краја, ко батина?!

КРСМАН: *(Гледа нови рукојис)*
Чуј ово?

ТИОСАВ: *(Крсман чийа рукојис)*
"Гвоздено сам одлучио да преклепам Крсманов ков.."

- РАДИЧ: Тешко је прекалити Чемерикића.
(Тиосаву, дискрејно)
Пробај за севап. Труне ко делишес у трапу.
- КРСМАН: (Гледа нову цедуљу)
Не трунем баш ко јабука у трапу.
- ТИОСАВ: (Крсман чийа)
“Докле да трунеш ко дуњац на креденцу?”
(Тиосав додаје нову цедуљу)
“Чекам твој благослов, па да клекнем пред њом.”
- КРСМАН: (Показује Радичу име особе на цедуљи)
Пред ким да клечи?!
- РАДИЧ: Добро се сетио! ’Ем запослена, ’ем...
- ТИОСАВ: (Радич чийа њему уручену цедуљу)
“Плус, фирма ”Сахароза траде”.
- КРСМАН: (За себе)
Моја школска, увек другарица...
- РАДИЧ: (Луји Тиосава по рамену)
То се зове проводација!
(Крсману)
Сажале се жене чим га чују и пристану на све.
- КРСМАН: (Радичу)
Ти би ме оженио и врећом за спавање?!
- РАДИЧ: Жена је нуждине нужде нужда... Ређе избор, синовац.
- КРСМАН: (Нагну из флаше)
Са њом, ни мортус!
- ТИОСАВ: (Радич чийа нови рукојис)
“Хитам пред њене бујне ноге.”
- Тиосав испрчава из подрума и упрчава у кишину мрклину.

III ПРЕТАКАЊЕ ЦРЊАКА

Радич. Крсман.

- РАДИЧ: (Успрејило)
Давај црева, синовац!

КРСМАН: Црева од утробе...

РАДИЧ: Не бенави, спреми ситуацију за претакање.

КРСМАН: “Црњак” смо претакали.
(Заглади га по коси)

РАДИЧ: Дедер, размрсуј црева! Док ти сан у јаву преточим, оде ноћ...

Радич хитро размриује црева. Крсман лагано помера ручну винарску пумпу. У јеку припрема за претикање вина, зачу се куцање о орошено сипакло. При свейлу фењера, лелуја паучина на уловима прозорског рама.

Иза музгавог окна назиру се обриси лица Свейолика – Толе Дићића. Исход чараје која покрива Толину главу, маљичасто се оцртава његов лик.

Ко ојарен, Радич баца празан џак од шећера иза бачве и почне да сипеује на поду лејљивом од шире. Крсман га гледа разрожачених очију, седа на пумпу, обема се држи за главу...

IV КАД КОЉАЧИ КАСНЕ

Радич, Свейолик, Крсман.

РАДИЧ: (Шипајом)
Никад не загвирује у току врења...?!

СВЕТОЛИК: Док брбоће воће, ни заклан!

РАДИЧ: Што си опет дош'о?!

СВЕТОЛИК: Јесам опет, ал' дош'о нисам.

КРСМАН: (Радичу)
Како дош'о, кад' није уш'о?!

СВЕТОЛИК: Ич ми се не улази. Боље да ђедем на штоку ко гугутка.

РАДИЧ: Гукни!

СВЕТОЛИК: Солдачина, Дичо. Стаса унук у војника, дика дедина.

РАДИЧ: Гре'ота да га шаљеш у војску, а да не оде у рат.

СВЕТОЛИК: (Посрдно)
Крсмана оно беше, прекомандоваше из пешадије?

КРСМАН: У кантину.
(Нагну)
Иначе би дезертирао.

- РАДИЧ: Губи ми се с' окна, сврачку! Ако ти потреба није прека, ја сам прек.
- СВЕТОЛИК: Потреба ми преча од нужде. Па, ко велим онако комшијски...
- РАДИЧ: Немам кад' сад'!
- СВЕТОЛИК: Да одгудимо једно... четр'ес' и кол'ко тол'ко брава.
- КРСМАН: Кол'ко?!
(Између њи љубави)
Страва... и да је толико прекланих мрава... Некмоли...?
- РАДИЧ: Толе, што не зовнеш чопор курјака?
- СВЕТОЛИК: Ено, черупуше опипаше облак живине ко лисице. Ми кољачи каснимо.
- РАДИЧ: Изоштри сатаре, сечива и шурила, Светоличе!
- СВЕТОЛИК: Фала ти ко роду.
(Претирајући)
'Де нешта' онолики тираж? Нити једине, да свечано уручим.
- РАДИЧ: За толико би гвирнуо у подрум, а?
- СВЕТОЛИК: Жмурећи, само да фрљнем позивницу...
- РАДИЧ: Бежи ми с' очију!
- СВЕТОЛИК: Побришите сјај, Чемерицићи! Кристалићи цакле из помрчине.
- КРСМАН: Блиста тмина из дубина...
- СВЕТОЛИК: Дичо, назирем ти црнину по коси. Да није мрки шећер јефтинији?
- РАДИЧ: (Замахну ланцем)
Мрки је мркли. М'рш!
- СВЕТОЛИК: У здрављу! Од рада вајда.

Фењером осветљена сенка, мину са прозора. Крсман и Радич у журбано монитирају црева на пуми. Док њеде наставак њиче, њедачу шећерно вино из бурџа у бачву. Пумпају на смену. Свако у свом ритму. Повремено доливају воду из канџера, не би ли максимално "размножили" вино.

V
СИСЕ У ГОЛОМ ОКУ

Крсман, Радич.

КРСМАН: Оде санак пусти, а? Посекоше га Тића и Тола, ко дах на пању.

РАДИЧ: Дах се одфикари ко руком. Фикни духа, ако смеш?

КРСМАН: 'Ел те дух моловао у "зифт"?! Духовит неки дух.

РАДИЧ: Сиђем низ Селиште до Смрковачке баре...
(За себе)
У сну сам мог'о наоколо? Не би тумарао низ врзине и вододерину?! Пун месец... челопек. Звездано небо, ко бабина погача...

КРСМАН: Не епичари, чича!

РАДИЧ: Вода, ко звезду "Даницу" да си скинуо с' неба и метуо је пред огледало... Одједаред, занеме тишина...

КРСМАН: Шта занеме?! Па да... Тићи и теби је мотика лакша од пера.

РАДИЧ: Преко баре језди вила на сапима. Коса дужа од гриве. Док галопира, ат је репом чешља и ондулира.

КРСМАН: Фабрика снова поред жабокречине?!

РАДИЧ: Коњска длака је то синовац. Оштра и прецизна, ко гусле.

КРСМАН: Одакле теби видовитост слепог гуслара?

РАДИЧ: Коњ окрилати... Млађа од мене цирка пола века, трепери у ваздуху... Лепа ко уписана. Гиздава...

КРСМАН: Надреално, ко сисе у голом оку?!

РАДИЧ: Долепрша са вилиним коњицима око главе...

КРСМАН: Ореол од инсеката?! Ко је светица?

РАДИЧ: Обрну се око мене ко регрутна комисија, напући усне у рашчеврнуту шљиву "Стерлејку": "С' ким ћу ја остати млада, кад' сви ви остарите?"

КРСМАН: Бљак! Удварачка поезија...

Крсман добрано поштегну комовицу и наситави да пумпа... Кад... Изнебуха, њисну чейворореџ небеских кочија. Као руком пресијаје природан процес врења. Нийи прйће бућка на врању, нийи жубори врење. Младо вино премину, ко са неба засуио поном винобрана...

Казалъке би се покривиле да постоје. Сајтови би се разлили у Далијеве палачинке, само да су пачни.

Утихнуше далеки лавежи. Светло утврну на жижак. Тишина овлада по-мрчином. Насија немило. Добовање кишних капи утихну на крововима, олуци не тандрчу, пресахну кишница ко да је поји пустиња...

Са “неба”, сипушеним летицама, слоњ моћион, елеганцијом ђазеле силази чукунбаба Дивна Чемерицић. Гиздава до самосвојности. Божанствена појава из Радичевог сновиђења. При њом неуредиво животиња. И женственија.

Стриц и синовац ђледају феномен неуремике, повремено укришћајући зајанене погледе. Крсман се благо лелуја, јер је на ногама.

VI НЕБО И ЗЕМЉА

Дивна, Радич, Крсман.

ДИВНА: Сервус, плодови моји неугњили!

(Пауза)

Воздра поколење!

РАДИЧ: *(Промуца)*

Бог ти помог’о...

(Зблануи, Крсману)

Дивна... Живи покој из мог сновиђења...

КРСМАН: Ззз...Богом!

Уз лажано просветлење, Крсман крену ка враћима, ња се враћи да нагне комовицу.

РАДИЧ: Јава изневерава... сан никад.

(Дрхћавим рукама просу ракију. Пауза. Дивни)

За покој душе...

Крсман оћима флашу из Радичеве деснице...

КРСМАН: У то име...

ДИВНА: *(Милује њо коси скамењеног Радича)*

Из така сам потрефила тон. Naig color “Тамна је ноћ”.

КРСМАН: *(Охрабрен ђућљајем)*

Стрицу само фали помада за бркове...

- ДИВНА: *(Гледа у небо, Радичу)*
Сврати! Горе те чека колекција бренда Dark ist the nicht.
- РАДИЧ: 'Фала ти до гроба.
- КРСМАН: *(Пиљи у Дивну)*
Миловидна ко фатаморгана?! Све док овак'и Анђели падају с' неба, сигуран сам да постоји Бог.
- ДИВНА: Духовит на чукуна.
(Загледа Крсмана)
И ликом плънути он... Јаје јајету?!
- РАДИЧ: Имењак, по сунцу иш'о.
- ДИВНА: Овај... како сте ми, чавчићи моји?
- РАДИЧ: Ми како смо?!
- КРСМАН: Како мртви, ми никако.
- ДИВНА: Шта ћете? Небо и земља...
- КРСМАН: *(Удивљен, погледом завареним за Дивну)*
Какав склад сленга, гласа и стаса?!
- РАДИЧ: Рекох ли ти? Лепота кипти, а ни кап да прелије.
- ДИВНА: Само сам синула посмртним сјајем. Иначе, пука утопље-ница.
- КРСМАН: Танушна ко барско биље?!
(Сјаја шаке у сјисак)
Да је човек обухвати око струка, сам би се са собом по-зравио.
- РАДИЧ: *(За себе, шайаџиом)*
Жена не може да убије човека, а да не убије себе...? Јок, Богами.
- ДИВНА: Ти то мени, тако иритантно?! Где је штдењак?
- РАДИЧ: Штедња покрадена, банке банкротирале...
- КРСМАН: *(Радичу)*
Пита за шпорет, семантичару!
(Дивни)
Рингле нам зарђале.
- РАДИЧ: Ако 'ћеш каву, шећер потописмо до трунке.
- КРСМАН: Кафу иначе немамо...

ДИВНА: Како се оно некад говорило: “Ман’те каву, дајте таву”?
(Пауза, Радичу)
’Оћу да пирјаним, бланширам, динстам...

РАДИЧ: Ако си баш мртвосана...

ДИВНА: Нисам никад гладна. Ми не клопамо.

РАДИЧ: А, од чега живите?

ДИВНА: Не живимо.

РАДИЧ: Ни ми.

КРСМАН: Сити смо свега.

Дивна несјиаде нејтрајом.

VII ОТМИЦА

Радич, Крсман.

РАДИЧ: (Погледа њуи неба)
Оде к’ Богу ил’ дођавола?

КРСМАН: Вратиће се на место злочина.

РАДИЧ: (Показује на бачву)
Ту се догодио мужокољ, синовац. Ту.

КРСМАН: У бачви?!

РАДИЧ: На месту бачве, некад је пуцкетала ватра старог огњиља
Чемерикића.

КРСМАН: (Иронично, после ђуиљаја)
Дакле, и предаци су нам били загрејани...

РАДИЧ: Баба није стигла честито ни да потоне у бару, суседно село
Доброљупци диже на буну све мушке главе.

КРСМАН: (Саркастично)
Што? Љубоморни на чукундеду?!

РАДИЧ: Ма, јок. Дигоше се од страха да се мужокољ не прошири.

КРСМАН: Како да се прошири? Није то шап.

РАДИЧ: Грђе од шапа.

КРСМАН: Слинавка?

- РАДИЧ: Грђе и од куге.
(Пауза)
 По'араше нам куће и кућишта, направи се гомилке од свега
 што се нагузи и што рашири ноге, отеше име села...
- КРСМАН: Шта су отели?
- РАДИЧ: Географију. Сад смо из Шмркавице...
(Сејино)
 А били смо из Доброљубаца. Ко Тиосав.
(Док га Крсман зблануто посматра)
 Једва сачувасмо презиме.
- КРСМАН: Боље да смо променили веру, н'о што се презивамо Че-
 мерикић.
- РАДИЧ: Ми смо њима пролетос отели задњу пошту.
(Док га Крсман зблануто посматра, еуфорично)
 37 239! Задња пошта Шмркавица!

Дивна улази у светлост. На рукама јој бљеишћи свечано ујаковани њакети.

VIII АНЂЕОСКИ “ДХЛ”

Дивна, Радич, Крсман.

- ДИВНА: *(Док држи машину, чија адреса са њакети)*
 Господа Радич и Крсман Чемерицић. 37 239 Шмркавица.
- РАДИЧ: *(Држи се за стомак)*
 Крчим од глади ко стомак у рову...?!
- КРСМАН: Кад мени певају црева...?!
- РАДИЧ: Дође ми да прогутнем мрсну крпу ко Тића 'ртију.
- Из њакети, Дивна њеајрално вади њослужавник. На њлаји њрежрији
 разноврсне хране. Радич очима њуја рајски асортиман. Крсман је суи-
 њилније њладан.*
- КРСМАН: Баш бајковито?! Јеси л' ти црвенкапа ил' бака, чукумбако?
- РАДИЧ: Да нису понуде с' трпезе за покој неке династије?
- ДИВНА: Нису. Анђеоски “ДХЛ”.
- РАДИЧ: *(Кроз залогај)*
 Анђели ти певали...

- КРСМАН: Само зуцнула одакле долази и нуто обиља.
- РАДИЧ: Мртва уста да га једу.
(Дивни)
Метни!
- ДИВНА: Ни случајно! Могу евентуално да импровизујем...
(Жваће у празно)
Да њупам, онако театрално.
- КРСМАН: Види ти драмску уметницу?!
- ДИВНА: Немој да вређаш тиху ми патњу за самообманом.
- КРСМАН: С' тим у вези, умире ли прогестерон бако? Или сврби до Бога, а?
- ДИВНА: Ма как'и до Бога?! Сврби до слободе...

На прозору блесну лејеза касайских ножева и сајџара. Радич шејриљиво скрива послужавник са осџаџима хране.

У раму прозорског окна, обасјана фењером, џиџира "скица" лика Светџолика Диџиџа. Тола наравно, џо џироди сџвари, "не консџаџује" Дивну. Јер, Дивна је досџуџина чулима само оних живих који су заџраво на умору; видљива је само за оне џџв. живе који су факџички џолумрџиви; који се најрџџџо, оџраџџају од живџџа.

IX ЛИЦЕ ОГЊЕНОГ НАЛИЧЈА

Дивна, Светџолик, Радич, Крсман.

- РАДИЧ: (Док скрива послужавник)
Е нећеш вала да лизнеш са даће мртвих Чемерикиџа!
- ДИВНА: Чији то арсенал блиста на прозору у свет?
- СВЕТОЛИК: (Приљубљен уз окно)
Види, види, џаконија?!
- РАДИЧ: Гледај своја посла, Светоличе!
- СВЕТОЛИК: Нисам тол'ки слепац да жмуриш на све! Доста да кобајаги не видим твоју омрченос'.
- ДИВНА: (Показује прозор, Крсману)
Ђани лепезу ножекаџа!
- КРСМАН: Не сећам се краће ноџи, ни дужих ножева.

- СВЕТОЛИК: Аман људи, окаснићу с' кланицом!
- РАДИЧ: Не бригај Толе! Ако не цркне гладна, стока не остане неклана.
- СВЕТОЛИК: Помагај те, пуче ми срченица на тоцилу!
- РАДИЧ: Иструлела од обртања.
- СВЕТОЛИК: Бриткости си вичан, Дичо! Изоштри сечива на твом камену!
- РАДИЧ: 'Ладно оружје се оштри и међусобно.
- КРСМАН: Не тупи га, стриче!
- СВЕТОЛИК: Све ми тупо ко будак. Леле мени, чим' да гудим стоку?
- ДИВНА: Ма, ко је образина?
- КРСМАН: Светолик Тола Дићић.
- ДИВНА: Опа! Дупло "ић"?!
- КРСМАН: Офф лице огњеног наличја...
- РАДИЧ: *(Шайаћом, Дивни која мимиком њића одакле Светиолику њакво лице)*
Бануо у баба Живкино подрумце, док је младо вино за-
сипала...
- ДИВНА: Та маска је последица "ружичиног зачина"?!
- КРСМАН: *(Дивни)*
Прича је излизана ко сапунче суботом.
- СВЕТОЛИК: Пресамитила се преко каце са гашњачом у руци и цаком на грбачи... њише се безбрижно, кристална белина прсти из цака...
- ДИВНА: *(Крсману)*
Пусти, да чујем! Сморг ми буди животну радозналост.
- КРСМАН: *(Заљедан у окно)*
Слушај! Фењер му лије дескриптивну светлост.
- СВЕТОЛИК: Гледам је кроз светлост црвенкасто жуту... Одједаред, освр-
ну се зена од затечености...
- РАДИЧ: Поцркаћемо гладни! Нагваждаће док траје гас у фењеру.
- ДИВНА: Тишина!
- СВЕТОЛИК: Кад' ме уђере, црна Зивка поплаве... Тресну ме лампом по темену. Разли се гас. Букнусмо, ко бакље... Па, почесмо да цврчимо...

ДИВНА: (Кроз кикоћ)
Уштипци...?!

СВЕТОЛИК: Заврљачим је 'нако друсну и румену у кацу ружице. Прућим се и ја... Боље с' удавим у шећерушу, н'о д' изгоримо у загрљају.

ДИВНА: (Кикоће се)
Долче вита!

СВЕТОЛИК: Људи Божји, како је тешко испливати из вина?

ДИВНА: Са врелом женском? Нема шансе.

СВЕТОЛИК: У зло доба бану сенка из огња и дима... А, изроним да да'нем душом, сенка ме млатне ашовом по пликовима...

ДИВНА: Инфлагранти у Шмркавици?! Суперишка да си извукао живу главу.

СВЕТОЛИК: Само да је шукнуо, познао би мусавка по гласу?

ДИВНА: Безгласни мусавко? Неми адолесцент са бабускером?! Перверзно до јаја!

СВЕТОЛИК: Живка пред њим врисну на мене, ко дрекавац: "Неће моћи ове ноћи, упаљушче искусно! Ти да мећеш моћ у немоћну старицу?!"

(Пауза)

Пушимо се, од мајке рођени...

ДИВНА: Ружичасти акт. Диптих.

КРСМАН: Диптих у диму.

Прасну раскалашина женска брља уз "Какаљинку" и повице: "Тића! Тића!". Вийке силуете испунише покрећом екран од прозорског окна. Свешолик млаћара рукама у самоодбрани.

X MONEY FOR LOVE

Свешолик, Дивна, Радич, Крсман, Кор Рускиња.

СВЕТОЛИК: Иш, иш! Није ту несмајник Тића! Иш, иш!

ДИВНА: (Пољедом ујрћим у прозор)
"Мали екран" ноћас врви од сензација?!

РАДИЧ: Руско прело пред мојом кућом?!
(Крсти се и левом и десном)
 Саклони Боже!

ДИВНА: Money for love! Економија не зна за границе.

РАДИЧ: Утили вреву, Толе!

СВЕТОЛИК: Беж'те ми с' очију, санђаме! Иш, иш! Чибе бре рибе!

КРСМАН: Заличи на себе чика Светоличе и лепота ће устукнути!

РАДИЧ: Скини чарапу с' лица!

ДИВНА: Кад падне маска, прхнуће голубице!

Светиолик скину чарапу окренути леђима прозорском окну. Сенке несћидоше са криком на уснама.

XI ФЛЕКА

Светиолик, Радич, Дивна, Крсман.

РАДИЧ: 'Фалим те Боже, Тола скинуо чарапу са лица?!

СВЕТОЛИК: Да и ја најзад видим неку вајду од свог образа.

РАДИЧ: *(Светиолику)*
 Богме, овајди ти опекотине на образу ко, ко...?

КРСМАН: Ко фантом из опере.

РАДИЧ: *(Дивни)*
 Тола позлати лице ко, ко...?

ДИВНА: Фараон.

РАДИЧ: Ко чарапан. Чим крочи у дућан, касирке дигну руке, он трпа потрепштине ко посланик?! Шеф му приде трапи шећер...

ДИВНА: Жесток неки старац.

РАДИЧ: Полицајци се ушпалире док Тола улази у суд. Удиде се ко покисле вране на високом напону.

СВЕТОЛИК: Боље да зауставе онолике ципчине, да не трчим преко "зебре" ко јелен.

РАДИЧ: Сељаци су незаштићени у саобраћају ко зечеве у ловостају.

ДИВНА: (Радичу, поверљиво, заљедана у небо)
И горе се чуло како Живка изгуби лични смртни случај.

РАДИЧ: Како се чу? Па ми нисмо у вези?!

СВЕТОЛИК: С' ким' причаш, Радиче?! Да ниси вантрзнуо?

ДИВНА: (Крсману, дискрејно)
Лоше вести допиру до...

КРСМАН: Заклела се земља рају...

ДИВНА: И паклу се заклела.

РАДИЧ: Абер да је Живку смрљила "Рубинова" цистерна испред суда, чуо се до пакла?

СВЕТОЛИК: Чак до Крушевца. Из суднице још гледамо флеку на асвалту, ко опомену.

КРСМАН: (Светиолику)
Па се закуни лажно, да те видим?

РАДИЧ: Мотикама смо гребали мрљу.

ДИВНА: Са "зебре"?

СВЕТОЛИК: И покров је био црно бели, сандук плитак ко поток...

Кроз ненадани фијук ветра, бљесну муња кроз прозор. У Светиоликовој руци прилике сипало на фењеру. Дивна похитала окну и њуну на пожар у напавку. Ветра резантно утихну.

Пренеражени Тола баца арсенал ножева у подрум и ко без душе, побеге у ноћ.

XII СЕВ

Дивна, Радич, Крсман.

РАДИЧ: Могасмо догорети за причу.

Севну муња кроз прозор.

ДИВНА: (Погледа у небо)
Црна жено, шта чекаш? Пронтно на егзекутиву!

РАДИЧ: На шта?

ДИВНА: Сев је знак за преки налог небески. Мора се.

РАДИЧ: (Скуйља ножеве)
Мора само да се 'мре.

КРСМАН: Мрење није ствар нужде, него избора...
Док Крсман нагиње комовицу, зачу се дискрејно куцање. Радич њанично скрива касијски алај.

XIII ОГЛЕДАЛО БЕЗ ПОКРОВА

Крсман, Радич, Василиса, Дивна.

ДИВНА: (Показује на њодрум)
Твој ундергроунд је балканска крчма, Радиче?!

КРСМАН: (Театрално оивара вратица)
Србија слободија! Мртви дом је на изволте.

РАДИЧ: Шшш...! Дал' си шунтав?

КРСМАН: Уђите! Нема више "анте портас"!

ВАСИЛИСА: Извињите пажалујшта... Ја сматреља агањок...

ДИВНА: (Радичу, дискрејно)
Ко је нафракана?!
(Радич слеже раменима)
Мрдни шмизли огледало!
(Сикће)
Покрови га, под хитно!

ВАСИЛИСА: Кто здес умјерл?

Василиса даје Крсману "a la princesse" огледало са дршком.

КРСМАН: (Сипавља огледало у унутрашњи џеј)
Сви... Мање – више...

РАДИЧ: Извин'те, ви сте нека из неке инспекције?

ВАСИЛИСА: Њет. Из Санкт Петербурга.

РАДИЧ: (Крсману)
Одакле?

ДИВНА: Понуди је мученицом!

ВАСИЛИСА: Спасиба. Њет, ње нада.

ДИВНА: Шта, не шика?! Значи није руска списатељица.

ВАСИЛИСА: Ја пијанистка...

(Збуњеном Радичу)

Пијањино, пањимајете?

ДИВНА: Пањимају. Кол'ко пара тол'ко музике!

Василиса Дивну ојрљи погледом.

ВАСИЛИСА: *(Дивни уручује визит карће)*

Јесли здес гаспадин...

РАДИЧ: *(У њаници)*

Дотична је преминула, иха хај! Од прве суботе прошло једно
два-три века...

ВАСИЛИСА: Сејчас њичево ње пањимају?

(Дивни)

Мадемосел њет премињула, она је њеваспитања.

ДИВНА: *(Чити са визит карће)*

"Тиосав Тића Босиочић. Неми сведок времена. Улица сле-
пих гуслара б. б. У загради (ћоше са Бетовеновом). Затво-
рена заграда. Село Доброљупци. Задња пошта 37 239 Шпр-
кавица."

РАДИЧ: Тражени је неприсутан.

(Показује на Крмана)

Обојица смо сами. Бабе ишто нема... ни мртве!

ВАСИЛИСА: Тоже њичево ње пањимају?!

ДИВНА: Е јеси ретард, Радиче. Видиш да ме види!

РАДИЧ: Нисам ћорав! Чујем да те чује.

КРСМАН: Феномен клиничке смрти. Светови комуницирају... Ближи
смо смрти, него животу...

РАДИЧ: Мортус си, синовац! Оћеш рећи да не би ми видели мртву
бабу, да нисмо једва живи?!

КРСМАН: Чуј, једва живи?! Ми смо на одру, оптимисто.

ДИВНА: Моје саучешће.

(Крману, кроз њлач)

Лака сам на сузу.

РАДИЧ: *(Крману)*

Немој тако ганутљиво! Кренуће да ронза, да нариче мртва
за живима...

- КРСМАН: Покров је пао са огледала! Озрачени смо одразом умрлих. Контаминирани! Шкиљи рефлекс једва живог народа на огледалу без покроба! Огледамо згасле очи...
- РАДИЧ: Синовац, немој више да си лизнуо комовицу!
- КРСМАН: *(Дивни)*
Не би ти крочила у живот, да живота има! Ништавна је разлика између нас и вас. Провукла си се кроз разбуцану паучину између нас овако живих и вас тако мртвих.
- ДИВНА: *(Показује на Василису)*
Да ли то значи да је и фрајла, ни жива ни мртва?
- КРСМАН: То то значи. Питај “как паживаете”?
- ВАСИЛИСА: Спасиба дља вапроса. Очен трудна.
- РАДИЧ: ’Ел у благословеном?
- КРСМАН: Тешко се осећа, полиглото.
- РАДИЧ: Ако јој се гади, нек окуси кис. Сирћа бар имамо.
- ДИВНА: Одричем се смрти, ако ме доживљавају живи мртваци!
- КРСМАН: Ми једва зиви мртваци, одричемо се једва мртвих мртваца!
- РАДИЧ: Как’и да су, узори су, дике и понос. О претцима све најбоље!
- КРСМАН: Од памтисвета таремо светове и никако да кресне искра среће и бољитка!
- ДИВНА: Ти би курцшлус између нас?!
- КРСМАН: Ми нисмо у кратком споју. Ми смо у вечном споју, нас народ је индукован мртвилком... Дуго, предуго и за стрпљење светаца, минус грли плус.
- РАДИЧ: ’Де ти оде, синовац? Да ниси електричар за мртве дамаре?
- ДИВНА: Крсман ме не дотиче. Ја сам уземљена ко нула.
- КРСМАН: Шта севне док спајаш нулу са напоном? Шта? Мрки мрак!
- ДИВНА: *(Радичу)*
Ноторно га дрма струја из комовице.
- КРСМАН: *(Дивни)*
Ноторна је истина да нам сваку стопу калдрмите! Пустите нас да закорачимо у живот!
- РАДИЧ: Камен је за под ногу, није за под главу!

- КРСМАН: *(Дивни)*
Иструните ко нормални лешеве, макар од ваше трулежи
асвалтирали нове стазе и богазе!
- РАДИЧ: Аман Крсмане, скраси се!
- ВАСИЛИСА: Ја думају што...
- КРСМАН: Уосталом, ко те посл'о у живот? Није то Он! Не шаље Тај
никога без трачка тричавог живота?!
- ДИВНА: Животнија сам од тебе! По последњим мерењима.
- КРСМАН: Дај ми онда макар искрицу живота! Донела си кличак
уместо пламичка?!
- ДИВНА: Побркао си лончиће! Трансфузија не иде тим смером.
- РАДИЧ: Неко повампирен замрсио она цревца за...
(Показује на вене)
- ВАСИЛИСА: Дља инфузији.
- КРСМАН: Живот у мртвом окружењу!? То је горе од голе смрти!
- ВАСИЛИСА: Ја думају што...
- КРСМАН: Отворене раке су нам животније, од отворених рана. Видамо
скелете, док живе ране гноје и крваре?!
- РАДИЧ: Умукни синовац! И наши вампири су тамо, где су наши
гробови.
- КРСМАН: Ко трула Данска мрсимо дилему између лобање и пулса?
Између семена и пепела?! Посути по мозгу, живу клицу
пепелимо! Да случајно не исклија семка новог доба?!
- РАДИЧ: Синко... прво опепели, па запепели!
- ДИВНА: Момак, смрт је ништа страшно. Мањак живота је туга
непојамна.
- ВАСИЛИСА: Ње пањимају?
- ДИВНА: Ко вам је крив "что ње пањимајете"? Можете само да ми
завидите!
- КРСМАН: На чему? Ми смо на истом.
- ДИВНА: Ви сте живот проћердали чином рођења. Зато срљате у
наша наручја?
- КРСМАН: Ми смо смрт преживели за живота...
- ВАСИЛИСА: Што ета жиџ? Душа њикагда ње умирајет...

КРСМАН: И да имам неки живот, давно би му био крај.

РАДИЧ: *(Помирљиво)*
Даклем, сви смо небески... И она и ми.
(Погледа у Василису)
И она.

ВАСИЛИСА: *(Крсману)*
'Простите, гаспадин...?

КРСМАН: Крсман Чемерикић.

ВАСИЛИСА: Василиса Терјешкова. Гаспадин поет, да?

ДИВНА: Метафизичне провинијенције.

ВАСИЛИСА: *(Сийидљиво њоклања Радичу кесицу шећера)*
Маљенкиј падарок дља хазјајина.

Пауза.

КРСМАН: Скажи бре, "Баљшој спасиба"!

РАДИЧ: "Баљшој спасиба".

ВАСИЛИСА: Мње сказаљи на грањице: "Јесли хатите вијути здес, вам можна уњест тољка захару и њичево!"

РАДИЧ: Да је бар килско паковање?

ВАСИЛИСА: *(Крсману)*
Дља тебја тоже адна, поетичнаја...
(Прейреса цейове)
Дља Тису њичево.

РАДИЧ: Само бабин живот није ноћас у његовим рукама...

ВАСИЛИСА: *(Крсману)*
Јесли јево видите, скажите што ђевушке ажидају. Дјестинација: "Овчији кљадјењац".

РАДИЧ: Сказаћу му ја. Синовац је утотребео.

ВАСИЛИСА: *(У одласку)*
Дасвидања, друзја!
(Крсману, уз дући сѝисак руке)
Дасвидања! Зјеркала, пажалујшта?

Крсман шейрѝљиво увија огледало у марамицу од белоџ фулара и уручује ља Василиси. Девојка одлази са белим фуларом у недрима.

XIV
ЛИНИЈА ЖИВОТА ИЛ' ЛИНИЈА СМРТИ

Крсман, Дивна, Радич.

КРСМАН: Дасвиданија...
(*Чийа са кесице шећера*)
"Night-club Чорниј човек".
(*Пауза*)
"Никого со мној њет,
Ја один...
И разбитое зеркало..."

ДИВНА: Изгорелог неко да запали?! Нема трика.

Радич љосу у вино шећер из кесице. Крсман своју кесицу, љакође. Док љокушава да заљали сљихове Јесењина, бљесну муња. Крсман баџи љали-дрвце из ољеклих љрсљију. Нови бљесак! На сљаклу љрозора, само за очи љледалаца, у љрену уљрну љрофил Тиосава Босиочића са кайуљачом.

ДИВНА: Јууу! Кречана.
(*Љуи се љо челу*)
Ја заборавила зашто сам дошла?!

КРСМАН: Годиште производње.

РАДИЧ: Ког' лета Господњег си први пут угледала свет?

ДИВНА: За мене нема година и годишта. Вечно ћу имати двадесет и неку, ни минут више!

КРСМАН: Како то немаш године, а имаш деменцију?!

ДИВНА: Имам стрес... Никако да се сетим што сам бачена у живот?

РАДИЧ: Да сећање не буде варљиво ко време, вијуге треба да буду младе.

КРСМАН: 'Вата те амнезија, јер ниси преживела двадесети век.

ДИВНА: Није ни чудо да сам посенилила. Мемориши налог, помно прати епоху уместо затуцаног света, едукуј се, сленгуј... Нисам Пентијум!

РАДИЧ: Сишла с' небеса и одма' сишла с' ума.

ДИВНА: Не могу да се сетим... А, имала сам ваше спасење на длану...

КРСМАН: Линија живота ил' линија смрти?
(*Наздрави Радичу*)
На спасеније!

РАДИЧ: Спаси Бог!

КРСМАН: Боже, разбаштини старину! Потопи баштину, свевишњи...

ДИВНА: 'Ел он шмрче, Радиче?!

КРСМАН: *Шмрк, шмрк!*
(Кихну)

ДИВНА: Онда трипује?

РАДИЧ: Шта ради?

ДИВНА: Гарант се фикса?

РАДИЧ: Синовац није сулундар.

ДИВНА: Ушмркан што пошто!

РАДИЧ: Ма, јок. Ки'не понекад ко сваки Шмркавчанин.

ДИВНА: Каква кијавица, то је болест на смрт.

РАДИЧ: Мало – мало, па ки'немо. Повукли смо алергију на давнину.

ДИВНА: На шта?

РАДИЧ: На перје из твоје брачне постељине. Крраво.
(Кроз кијање)

Отад' Чемерикићи кијају док помисле на живину.

КРСМАН: *Debis Deus his quousque finem!*

Крсмана однесе необично лаки корак у ноћ која ће још поштрајати као мркла и као кишина.

XV И БИ РЕЧ

Радич, Дивна.

ДИВНА: Богами, би му реч?!

РАДИЧ: И на почетку би... Шта каза синовац?

ДИВНА: “Даће Бог свему крај”!

РАДИЧ: На ком језику каза?

ДИВНА: На латинском.

РАДИЧ: Крсман да прича на католичком?! Не погани више своју крв, жено Божја!

Треснуше врајџа поодрума. На врајџима, кабасџа Миџџа Рскавац. У униформи финансијске полиције, са ойвореним кишобраном у левици. Ойпресе амрел од кишних каји, склоји ѓа и хиџну Радичу у наручје.

Поџом, шмуџну са врајџа да доџна "самар" боиџи и кофера под левом и десном мишиком. Немарно сџуиџа баџаж на земљани под. Звера уоколо и заџледа иза буради и бачве. Киџџи од живоџа и наравно, "не кон-сџаџује"; ни не види, ни не чује самоуверену Дивну. Радич консџерниран, ко инфлаџраниџи заџечен.

XVI АЛАЛ ТИ ЧИНИ

Миџџа, Радич, Дивна.

- МИТРА: Утече ми утепанко пред носом?! Оде у живот, а?
- РАДИЧ: Как'и живот? Крсмана то не интересује...
- МИТРА: Гле ти Диче?!
(Чуџка му косу)
Шта се десило? Боју си променио преко ноџи?!
- РАДИЧ: Префарбан сам мимо воље...
- ДИВНА: (Радичу)
Ко је упарађена роспија?
- МИТРА: (Куца у бачву)
Амбалажа вапи за још сахарозе.
- РАДИЧ: (Збуњен)
За још?! Занемало се и за кафену кашичицу.
- МИТРА: Инвестираћу из самилости. Крљнућу тону – две шећера?
(Пауза)
Молим?
- РАДИЧ: Да не бидне много белине?
- МИТРА: Неће. Утопићу део залиха из увоза.
- РАДИЧ: Не би ти ја смео, у пекмез да га метнем.
- МИТРА: Мој ризик, мој профит. Теби минималац на месечном нивоу. Договорено?
- РАДИЧ: Полако, док mine природно врење...
(Заџледан у униформу)
Ел паравојна?

- ДИВНА: Шанирана.
- МИТРА: Није паравојска, војводо.
(Показује чинове на раменима)
Гланц униформа. За нову фелу.
- РАДИЧ: Финансијска?! Алал ти чини!
- ДИВНА: Цвикаш од кордонске кокошке?!
(Док Радич кија)
Завари заушку, слинавко! Имаш пуну подршку одозго.
- МИТРА: Како ми пристаје? Ко губи добија, а?
- РАДИЧ: Испеглана на оштру ивицу.
- ДИВНА: Мега тренд за глуво доба!
- МИТРА: Дај огледало!
- ДИВНА: Ни мртвој, Радиче!
- РАДИЧ: Огледало не држимо...
- МИТРА: Види се.
- ДИВНА: (Са олакшањем)
Пред кабастом би и криво огледало, прснуло у смех.
- РАДИЧ: (Дивни)
Умукни! Пући ће ми трпило.
- МИТРА: Ко ме умукни?! Теби да пукне трпило?!
(Пауза)
Тако дакле, странко у поступку... Дакле, чича Радиче, на увид дозволу Института за заштиту енолошких вина од прекомерне употребе индустријског шећера. Молим, али неју акта Хидрометереолошког завода о минорном броју сунчаних дана током тмурне жупске јесени! Прецизно, по соларном углу у односу на нагиб парцела. Алинеја је услов потврде о незрелости зрневља илити пуцади. Тек из потврде истиче дозвола за поправку киселости.
(Пауза)
Молим?
- ДИВНА: Боже, стави тангенту на светове, да хороришем кљуна, па куд пукло?!
- МИТРА: Уз наведене минорности, да бацим око на тапију Завода за мере и драгоцености. "Баждарење сиромера... С.л. 91/03, штав 157." Да ждракнем рате пореза, акцизе, франшизу, траншизу! Међу актима, ти нема захтева за стицање еле-

ментарних услова за производњу? И поменутом акту прикључено опште уверење, да је вино храна? Сагни се чича Радиче! Испаде ти из регистра елаборат противпожарне заштите... Види, грађевинска дозвола за подрумче!? Клекни! Подигни хрпу папира!

(Пауза)

Канда ти страх куља из очију, Дићо?

(Пауза)

Молим?

ДИВНА: Клепи је Толином сатаром, да утихне ко јагње!

МИТРА: Презентирај ПИО Крсмановог стажа! Кад смо код алкоса, да снимим књигу шанка, те фонд за репрезентацију...

ДИВНА: Еј зомби! Очерупај пекиншку патку!

МИТРА: *(Лући се по челу)*

Мени да се деси?! Да с' мог ума сметнем спонзорску подршку за изградњу позоришта у Шмрковици.

(Пауза)

Пети примерак спонзораја и ПДВ на видело! Молим?

РАДИЧ: *(Пружа сјојене руке)*

Свака власт је од Бога... Осим, ако је Бог шаље по казни.

ДИВНА: Искези нешто поноса Радиче!

МИТРА: *(Говори делом кроз Дивнину рејлику)*

Џибраве руке к' себи!

(Пауза)

Ху, обузе ме дужност, до беспрекорности. Како зрачим значајну улогу, Радиче?

ДИВНА: Ко Чернобилка.

МИТРА: Молим?

РАДИЧ: *(Снисходљиво)*

Крсман пристаје на свако срце. Има душу ко 'лебац. Насушну...

МИТРА: Нерпресушну. Багажирај ме до собе!

(Док Радич сјоји укиљен)

Шта чекаш? Бакшиш?!

(Пауза)

Молим?

Радич повари прџљаџ, док Митра сјоји са рукама на леђима. Изађоше.

III DISTORSIO, асс. (ИШЧАШЕЊЕ)

Свејло прейрну. На под преснуше враца са бачве. На ошвору се помаља модра, расцојана жлава Чукун Крмана.

Чукун се шешком муком "промуљи" кроз елипсоидни ошвор и бајну о под. Устаје шешком муком, придржавајући се за ручку винарске пумпе. Хода шешаво, до паралелезије. У сушону на сцени, свејлуца крваво перје по фронтлама његове одоре. Мук. Ледена пишина осваја

ТРЕЋИ ЧИН I СРБИЈАНЧЕ ОГЊУ ЖИВИ

Чукун Крман, Дивна, Радич, Тиосав у пролазу.

ЧУКУН

КРСМАН: Све за душу, душу ни за све!

Пауза.

ДИВНА: Добро дош'о кући, блудни сине!

ЧУКУН

КРСМАН: *(Гледа око себе)*
Има ли живих?

ДИВНА: Скоро да нема.
(Пружа јабуку)
Узми мачомомчино! Шверцована из рајског врта.

ЧУКУН

КРСМАН: Јабуку, ни жив!

ДИВНА: *(Пиљи у последице свој давнашњег беса)*
Мили... како си толико мртав, успео да приземљиш душу?!

ЧУКУН

КРСМАН: Не знам. Много сам мртав.

ДИВНА: Зашто си брже – боље дотрчао у живот?

ЧУКУН

КРСМАН: Нисам дотрчао, догегао сам. Носим тајну спасења.

ДИВНА: И ти?!

Радич отвори врати. Укити се убезекнути у шитоку и шоку. Онда их ширеском залути.

ЧУКУН

КРСМАН: Ко је створ?

ДИВНА: Створ је смор. Радич, наше дично унуче.

ЧУКУН

КРСМАН: Обузима ме анимозитет према животу.

ДИВНА: Нема разлога. Наши живи потомци су мртви ко да су ми.

(Пауза)

Жив ми ти!

ЧУКУН

КРСМАН: Жив ти ја?!

ДИВНА: Пардон!

(Збуњено)

Жив био, па вид'о...

ЧУКУН

КРСМАН: Ја жив био?! Почела си да животариш, а?!

Куцање на вратима.

ДИВНА: Уђи Дичо!

(Пауза)

Дођи, стигао је човек мог живота.

Улази Тиосав са главом у раменима и лицем под каиуљачом. Вади креду из једног од нашивених џепова, жонглира док прилази бачви... Неочекивано, хитрим руинираним појезом, на слепо нацрта појмаграм и испрча.

ЧУКУН

КРСМАН: Ко је сподоба?

ДИВНА: *(Прилази појмаграму, видно узнемирена)*

Из фамилије, није...

(Крикну и прекрсти се)

Знак Сатане!

ЧУКУН

КРСМАН: *(Загледан у црпеж)*

Прати нас пакао, ко реп ђавола....

ДИВНА: *(Крсти се)*

Саклони Боже... Сви свети склоните нас под свете скуте!

(Крпом брише појмаграм са бачве)

Опери Свевишњи, ко грехе да спираш!

ЧУКУН

КРСМАН: И после, како мртав, да не будеш радикалан?! Све живо треба прекречити члановима Душановог законика!

*Улази Радич са венцем белоџ лука око врати. Хода као ђо јајима, не-
примице загледа у Чукуна.*

РАДИЧ: Данас нема таквих јараца за молерај. Некад' се знао неки ред.

ДИВНА: *(Тихо, Чукуну)*
No comments!
(Показује на Радича)
Шмекни шмекера!

ЧУКУН

КРСМАН: Dandy, Бог га молов'о!?

ДИВНА: Ја сам му дала по рестилингу. Види му стајлинг из зезања.

РАДИЧ: *(Чукуну целива руку)*
Здраво живо, чукуне!

ДИВНА: Дош'о ми дика из вина.

РАДИЧ: *(Угледа мокру бачву без враща, заианен)*
Ко ми расу бербу? Ко источи родину, акрепи?

ДИВНА: Не паничи! То је опсена.

*Радич лизну ђрст ђвлажен на бачви, заџим ѓа ђроџури кроз оџвор и
оџџ олиза. Одахну, уверен да је бачва до враща џуна вина.*

РАДИЧ: Навалили доњоземци ко кишне глисте.
(Чукуну)
Шта тебе нанесе у данашњицу, живота ти?

ДИВНА: *(Радичу, дискреџно)*
Каже се, смрти ти!

РАДИЧ: Тако ти смрти, шта ћеш ти овде? Тебе ни сањао нисам.

ЧУКУН

КРСМАН: Ја сам на службеном путу.

РАДИЧ: И ти?! Нешто носи ова ноћ, што дан однети неће...

ДИВНА: *(Мази чукуна)*
Лоло моја! Мој минимуме посмртних остатака!

ЧУКУН

КРСМАН: Мичи ми се! Ране на небу никад не зарасту.

РАДИЧ: *(Дивни)*
Да га ставим за страшило, соко не би веров'о својим очима.

ДИВНА: (Чукун Крсману)
Јастреб би ти 'ладно атерио на раме, ко врана на клип
кукуруза "кокичара".

РАДИЧ: Кобац би му слетео на затиљак ко на кокошку, мислећи да је
страшило.

Радич кихну.

ЧУКУН
КРСМАН: (Оћреса црвено ћерје са ћуња)
Усирено ми свако перце из брачне постељине.

РАДИЧ: (Кроз кијање)
Тинтара ти истуцана ко љуска јајета?!

ЧУКУН
КРСМАН: Дисторзија тоталис.
РАДИЧ: (Дивни)
Баш липтао. Бре бако, крвца мојих предака није техничка
вода?!

ЧУКУН
КРСМАН: Сикирицила ме до иверја.

ДИВНА: Био је цепаница и за живота.

РАДИЧ: 'Ел то човек кога су жене спападале ко Бајазита? Гле'ј како
му цепте дељани живци?!

ДИВНА: 'Ел може више без гушта, по мом ручном раду?

РАДИЧ: (Чукуну Крсману)
Узми деко капљицу "руже" за смирај!
(Нуди буренце)
Живели!

ДИВНА: (Дискрећино)
Нама се не наздравља са "живели".

РАДИЧ: Него како се наздравља? "Умрли"?!

ДИВНА: Само једном се живи. Све је остало варка.

РАДИЧ: (Чукун Крсману)
Наздравље! Тргни, кад' мора опет да се 'мре!

ЧУКУН
КРСМАН: 'Ел није "крштено" шећерном водицом?

РАДИЧ: Чисто ко "суза". За злу не требало.

Чукун Крсман поћегну из буренцећа.

ДИВНА: (Радичу)
Ушикаће се од гутљаја!
(Чукун Крсману)
Не лочи, мртва пијандуро?!

РАДИЧ: Брзо га вата, нема крви ни за кап са јагодице?!

ЧУКУН

КРСМАН: Што ми не остави бар капиларче за крвну слику?

ДИВНА: (Оћима буренце из Чукунових руку)
Облапоран си ко бољшевик.
(После бљеска муње)
Отварај душу Крсмане!

ЧУКУН

КРСМАН: (Кркља из дубине душе)
Отворена.

РАДИЧ: Деда, теби су плућа ко ђевђир. Кроз душу ти дува промаја?!

ЧУКУН

КРСМАН: Све што издахнем, одсвирао сам.
(Радичу)
Слушај!

Чукун Крсман крчи "из душе" нешто налик на неку мелодију.

ДИВНА: Јуу! Концерт из мртве душе?!

ЧУКУН

КРСМАН: (Кроз крчање)
Алвеоле уз оргуље.

РАДИЧ: Море деда, дај 'армонику!
(Дивни)
Запти му коју рану, нек наштимује регистар!

Појуй сјаорог звучника Чукун Крсман крчи мелодију "Србијанче огњу живи, ко се тебе још не диви".

ЧУКУН

КРСМАН: (Дивни)
Приђи дер жено, на дужину даха!

ДИВНА: Он би канда и мртав, мртву да ме кресне?!
(Усмијајући се уз Чукуна, "шћимује" га и пева)
"Србијанче огњу живи..."

ЧУКУН

КРСМАН: Ђиха, виртуелна кобило!

РАДИЧ: “Ко се теби још не диви...” Еј мртви! Сједињење гледа поколење!
(Пауза)
Аман бре преминули, упокојите срамоту?! Разиђите се са гомилке!

ЧУКУН

КРСМАН: Проклетство Чемериџића. Кад је тврд, срце ти меко... кад је мек, срце ти тврдо.

РАДИЧ: “Србијанче, србијанче”...
(Распавља зајрљај)
Да ми је неко рек’о, да леш има неиздрж?!

ДИВНА: Не фолирај курбоцање, Крсмане!

РАДИЧ: Пази је деда! Ако занесе мртва баба, како да крочим на сокак од бруке?!

ДИВНА: Скини ми се с’ бутки!

ЧУКУН

КРСМАН: Нема крута, без бута...

ДИВНА: (Радичу)
Склањај с мене мртво пувало!

РАДИЧ: (Дивни)
Срећа твоја, те покојник спласнуо.

ЧУКУН

КРСМАН: Она би да роди што година после климакса?!

Муња бљесну кроз прозор. Чукун Крсман и Дивна устјају са ђомиле оштресајући прашину.

ДИВНА: Ко ме он, Крсмане!

ЧУКУН (Дивни одмахну руком, Радичу који зблануи гледа кроз прозор)
КРСМАН: Не блени у Божији вар, ослепећеш! Дај зрно рскавца!

РАДИЧ: Пуце?!
(Сервилно)
Ево.

ЧУКУН

КРСМАН: Нисам тражио суво грожђе!

РАДИЧ: (Лући погледом по поду)
Нема друго... све смо измуљали.

ЧУКУН *(Вади мензуру из ђуња)*
 КРСМАН: Два деци, молим.
 РАДИЧ: Шире?
 ЧУКУН
 КРСМАН: Акве вулгарис... Бунаруше!
 РАДИЧ: Ааа...
(Приноси воду, док сипа у мензуру)
 С' колена на колена... Винарска тајна иде ко песма.
 ДИВНА: Ти си горе, студирао алхемију?!
 ЧУКУН
 КРСМАН: *(Док сипа "чаробни ђрах" у мензуру ђуну воде)*
 Енологију... уз принудни рад.
 РАДИЧ: Деда, пуши ти се магија!
 ЧУКУН
 КРСМАН: *(Док узалуд цеди ђуце)*
 Вино се прави, између осталог...
(Радичу)
 Сахарин?
 РАДИЧ: Немам. Имам само дијабетес.
(Немоћно шири руке)
 Нема се све... купили смо пун џак шећера.
 ЧУКУН
 КРСМАН: *(Вади зрнце и испушта у расџвор)*
 In vino veritas!
 РАДИЧ: Неко ту вара?
(Дивни)
 Испаде да он прави природно вино од вештачког шећера, а
 ја вештачко од природног шећера?!
 ДИВНА: Не филозофирај, Дичо! У цајтноту смо!
Чукун Крсман настџавља експериментџ. Течносџ у чаши лађано џлави.
 РАДИЧ: Деда, 'ел ти то правиш кварно вино ил' заставу за Државну
 заједницу?
 ЧУКУН
 КРСМАН: Куш! Оде ми концентрација. И мени и раствору...
*Дијалог џресахну џреском џодрумских враџа. У џодрум сџуџа Миџрана,
 у сџаваџици од кинеске свиле. На босим нођама, црвене џаџуче са џуфном
 од зечјеђ реџа. У рукама џри чейкице за зубе. Црвени џешикир око враџа.
 Док сумњичаво зађгледа џо ћошковима, Миџра мрџве, наравно не џри-
 међује.*

II
РУКА БРУКУ МИЈЕ

Миџра, Дивна, Радич, Чукун Крсман.

ЧУКУН

КРСМАН: Ђани четкице за зубе!?

ДИВНА: Кариес анте портас.

ЧУКУН

КРСМАН: Цвокоћу јој дупље и шупљине. Риба мора да се риба.

МИТРА:

(Радичу)

Беда прешла праг, а ти монодрамиш о сахарози! Калодонта ни за шупаљ зуб, шампона немате ни за трепавице, сапуна ни за црно испод ноката.

(Пауза)

Молим?

РАДИЧ: Сапуне носимо при себи.

(Вади сајун из ђуња)

Узми снајка, није слизољак.

МИТРА:

(Узима сајун)

Фуј! Баздиш на венац око врата!

РАДИЧ: Овенчан сам ради урока.

МИТРА: Чиме да се дезодоришем? Ченовима?!

ДИВНА: Штрокуша! Ни личну хигијену није донела у мираз?!

МИТРА: Ко ме гурну у гологузанију?

ЧУКУН

КРСМАН: Е, ову не би' креснуо, ни док сам био у животној форми.

ДИВНА: У животу ти не би поверовала, што у смрти да ти верујем?

МИТРА: Славине вам запекле, чиме да се плакнем?

ЧУКУН

КРСМАН: Рука бруку мије.

РАДИЧ: Кишница је у лавору под олуком...

МИТРА: Снаха да ти запира родницу кишницом из зарђалих олука?!

ДИВНА: *(Радичу)*

Дегажирај биће из куће! Слободно цикетану, нема живих сведока.

МИТРА: Нешто си рек'о?
(Пауза)
Молим?

РАДИЧ: Ништа. Замук'о сам ко Тиосав.

ЧУКУН

КРСМАН: Шутни је! Нек лети перје к'о некад!
Радич се зајрцну од кијања.

МИТРА: Платићеш ми за ово Тиосаве! Како неурнисна, да бдим прву брачну ноћ?!

РАДИЧ: *(Приноси сајлик, лонче и лавор, Мијџри)*
Ево за зубе... за трепавице... за плакињање.

МИТРА: Где је "Мокри"?

РАДИЧ: Ко?

МИТРА: Крсмана од миља зовем "Мокрањац".

РАДИЧ: Не знам што га више нема?

МИТРА: Ко да ме посипа по интими?

ЧУКУН

КРСМАН: Ја ћу се жртвовати.
(Дивни)
Да му га дам мало по рошомонисању?

ДИВНА: Ти би могло мало да је поспеш пепелом по препонама.

МИТРА: Ризиковаћу јајнике. 'Ел кофа на бунару?

РАДИЧ: Није бушна. Има и сантрч.

МИТРА: Сама ћу.
(Оћима њосуде, одлазећи)
Молим?

III "АФТЕ МИКО"

Дивна, Радич, Чукун Крсман.

ЧУКУН

КРСМАН: Људи, толика сам гротла угасио...

Севну муња. Не обазирјући се на бљесак, Чукун Крсман насћавља експеримент.

РАДИЧ: Боље мути ту шећерушу, деда чукуне.

- ДИВНА: (Чукуну)
Опет си на блесак мртав 'ладан?! Ма, идем да скочим с' моста, да се коначно удавим ко човек!
- РАДИЧ: Да си ми ти жива и здрава, мошта више нема.
- ДИВНА: Прво: нисам жива, здрава јесам, а друго: како нема мошта?
- РАДИЧ: Демонтирали гвоздену грдосију, док си реко "Афте Мико".
- ДИВНА: Ко? Како демонтирали?
- РАДИЧ: Током агресије НАТО снага, Цигани мазнули мост... Нема га. Изнад воде само ваздух...
- ДИВНА: Не капирам?
- РАДИЧ: Кум јесте крезуб, ал' ја нисам глум!
- ЧУКУН
КРСМАН: (Радичу)
Зачепи!
- ДИВНА: Који кум? Как'и "гарагани" мрднули мост?!
- РАДИЧ: (Додаје чукуну шишарку кукуруза)
На, па зачепљуј!
(Дивни)
Нису мрднули!. Начисто га однели. И нису "гарагани". То су исто Срби, само димњени.
- ДИВНА: Онол'ка мостина, левом руком у десни џеп?!
- РАДИЧ: Дрп систем, док други гину за отаџбину?!
- ДИВНА: Никако да сконтам?
- Течносћ у посуди лагано црвени.*
- РАДИЧ: "Џафте курафте"! Домунђђавали се са невидљивим америчким непријатељем.
- ДИВНА: Велеиздаја?!
- РАДИЧ: Не би' рек'о. И НАТО силу преведоше жедну преко воде...
- ДИВНА: Како забашурише пред светом, да моста нема?!
- РАДИЧ: Просто ки пасуљ. Митинговали. Кобајаги чували, кобајаги мост.
(Показује)
Уз таламбасе... Пипиревка, кокоњеште, "Аве ромален"...
Тупави "Авакс" поверовао лажном митингу.

- ДИВНА: Како наше премунташе?
- РАДИЧ: Кум “подмаз’о” управу прихода... Он њима плус мито, они њему плуснуше ћагу за мостарину...
- ДИВНА: Шта ће им дозвола за мостарину кад моста нема... ?!
- РАДИЧ: Кобајаги мостарина. А, у рату су доушници шкрти јер раде цабе. Из патриотизма, разумеш?
- ДИВНА: Које сад жбирине?! Никако да сконтам. Мала ми памет, Дичо.
- РАДИЧ: Мућни главом, жено! Кад се чу за мостарину, доушници и уходе, ни да присмрде месту бившег моста.
- ДИВНА: А, што?
- РАДИЧ: Како што? Да не би плаћали мостарину.
- ДИВНА: Еурека! Режим не зна да су све време агресије певали масовно! Без “тастера” су могли да краду и песме?!
- РАДИЧ: Ма, да певају шта ’оће до миле воље. И “Спрем’те се, спрем’те” на матерњем.

Уйада Миџра. Бесна.

IV НА БУНАРУ

Миџра, Крсман, Чукун Крсман, Радич, Дивна.

- МИТРА: Опет ти сам са собом? Ни мање ни више него, “Спремте се, спремте”?!
- РАДИЧ: На матерњем. Тешка ће борба да буде.
- ДИВНА: Не плаши мечку решетом, Радиче?
- ЧУКУН
КРСМАН: *(Мирише ваздух око себе)*
Мечка се плакнула, ’оће да се чачка!
- МИТРА: *(Баца на њод саџлик, лонче и лавор)*
На ти га! Баци у нужник!
- РАДИЧ: *(Скуйља са њода “џрибор за хиџијену”)*
Кад’ раздани, посипаћу снајку на бунару...

МИТРА: Крсман ће ме посипати.
РАДИЧ: Упрскаће те док мијеш лице...
МИТРА: Мислиш, дрхте му руке?
ДИВНА: Дичо, поспи је кипућином од катрановине!
МИТРА: Чича, дај оклагију!
РАДИЧ: Шта ће теби оклагија? Нећеш ваљда нешто да месиш?!
МИТРА: Умесила сам.
ЧУКУН
КРСМАН: *(Мијри)*
Приђи к чичи, да меси месину!
МИТРА: 'Оћу кад ми бане трештен, да му расцопам тинтару!
РАДИЧ: *(Мијри)*
Оклагију не држимо.
(Пауза)
Може да разбије огледало...
МИТРА: *(Узима лејву)*
Кажи Крсману да ме трештен не буди! Нећу да ми базди на комовицу под јорганом?!
РАДИЧ: Ово за трештенос' ћу му кажем, ово за баздеж под јорганом...
МИТРА: А, неће он мени више да лизне! Ма, ни у друштвено дозвољеним количинама!
Мијра одлази.

V
ЋУПРИЈА КОЈЕ НЕМА

Радич, Дивна, Чукун Крсман.

ДИВНА: И?
РАДИЧ: Циган мала дан-ноћ митинговала. Калавршка, цика, писка, вриска, треска, ђуска ...
ДИВНА: И?
РАДИЧ: Љос.

- ДИВНА: Љос?!
РАДИЧ: Љосну “Крмача” од триста тона.
ДИВНА: Колатерална грешка?
РАДИЧ: Љосну, ко наручена. Ноћ, уочи Ђурђевдана.
Севну.
ДИВНА: *(Погледа у небо, крстјећи се)*
Молим ти с’ ја, још ово да чујем па...
РАДИЧ: Уснули онако пијани, прозукли и промукли... таман их пробуди за уранак.
ДИВНА: Сигуран си да то није био “Томахавк”?
РАДИЧ: Што пошто. Те ракете су зујале око ћуприје које нема, ко муве без главе.
ДИВНА: Логично. “Томахавци” рокају “сликом на слику”?
РАДИЧ: Имали су слику, ал’ нису прилику!
ДИВНА: Скапирала сам. Зато су “Амери” рокнули “крмачу”, онако одокативно.
РАДИЧ: Љуљну ко “мерзер”. Нашта језеро ко разгледница. Још ври вода од обеућене рибе, ко чорба у котлићу.
ДИВНА: ’Фалим те Боже, да се манете динамита.
РАДИЧ: *(Гледа у Чукуна)*
Ни за да се чудиш, нема више богаља. Кад видиш патљак, ни случајно није од риболова динамитом. Ил’ кашикара ил’ штука прегризла кокало ко крокодил.
ЧУКУН
КРСМАН: Как’е штукe, каки бакрачи?
Чукун нагну из мензуре, жрџољчи ѿечностѿ у жрлу, ѿљуну...
РАДИЧ: Бакрачи, котлићи, роштиљи, вериге, сачеви, кренуше ко алва.
ДИВНА: Утопише претопљени мост?
РАДИЧ: Зарадише на гвожђурији, па нагрдише. Без кулука, три дана пре рока за први мост, неимарише три комада. Гвоздени са брзом пругом, стојећи и viseћи.
ДИВНА: Све то од “трејда” бакрача, роштиља, котлића...?!
РАДИЧ: Ма, јок. Сваки намерник плаћа све три мостарине. Пецарина урачуната. Пецанье с’ мостова забрањено, па ти види.
ДИВНА: Пељеше до шворца, а нису на власти?!

- РАДИЧ: Оне без пребијене паре за мостарину, кад допливају до обале, д' удаве ићем и пићем... Да премости дан живота, сиротиња од милине плива ка Циган мали.
- ДИВНА: Пливање се не плаћа?
- РАДИЧ: За сада. Успут, утрапе коју секундарну сировину...
- ДИВНА: Ко коме трапи?
- РАДИЧ: Ми њима. Ми пливамо.
- ЧУКУН
КРСМАН: *(Дежусћира "вино" из мензуре)*
Ај'мо "ружо румена"! Але, але! Идемо у "црњак"!
- РАДИЧ: На свечаном отварању, кум ми уручи калаисану плакету. И шта чека америчког Председника...
- ЧУКУН
КРСМАН: *(Загледан у мензуру)*
Не успе ли реакција, направићу пичвајс!
- РАДИЧ: У сред калабалака, нашта то што деда рече.
- ДИВНА: Стиго Председник?! Звучи мало натегнуто...
- РАДИЧ: Пичвајс, Пукоше везови на понтонском мосту.
- ДИВНА: Откуд сад и понтонски?!
- РАДИЧ: Трампили се с' војском. Од гвозденог отпада лили медаље за хероје...
- ДИВНА: Тако реци. Понтонски мост у компензацију за ордење?
- РАДИЧ: Таман грунуше трубе "Изгубљено јагње"... пуче сајла ко ибришим. Понтони кренуше низ воду, натоварени маказама.
- ДИВНА: Маказама?!
- РАДИЧ: *(Показује ѿрсћима)*
Штрић, штрић! За црвене врпце.
(Пауза. Узбекнућој Дивни)
За нове мостове, жено!
- ДИВНА: *(Са дланом на челу)*
Пуче ми глава... Цигани мажњавају мостове, НАТО диже у ваздух моста кога нема. Понтонски мост плови испод Потемкинових мостова?!
- РАДИЧ: Јавио "Глас Америке" да су од Циган мале направили глобално село. После се мислим, причам сам са собом...

Мензура у руци чукуна Крсмана, њрејуна је рубин црвеног кристал шећера.

ЧУКУН

КРСМАН: *(Баца Радичу њрашак у очи)*
Замукни, шпијуну балкански! Агресија, глобализација, корупција, патриоте, издајници друк, о рук... ?!

ДИВНА: Стварно Дичо, нисмо дошли из повампиреног политичког театра.

ЧУКУН

КРСМАН: Чук унук! Донеси флашу да бутелирам!

РАДИЧ: Ево и левак, пампур...

ЧУКУН

КРСМАН: *(Сија кристални њрах у флашу, Дивни)*
Одлепићу од брбљивка?! Шупираће ме из пакла у дилкарницу.

ДИВНА: Ја бришем у девети круг!

РАДИЧ: *(Зајањено њосмајира црвени кристал шећер у бућелки)*
Вино од шећера сам проб'о... Шећер од вина не би лизнуо ни за лек против дијабетеса.

Реско куцање на вратиима. Чукун скрива бућелку у ѓуњ. Улази Тиосав Босиочић, држећи за руку бајну Василису. Надмен, у лисџер одељу, са ланчугом око вратиа. Крсти на ланцу окренути наојако. На десетине џејова су ележантно "набацани" на сако и њанџалоне. Тића њрилази бачви, загледа замрљани њенџаграм... Раскошина џлавуша у другој руци носи џедуљу.

VI

БЕЛА ДИРКА – ПРЕЛУДИУМ

Тиосав, Василиса, Радич, Чукун Крсман, Дивна.

ТИОСАВ: *(Василиса чиџа Тисин рукоџис)*
"Шта то чујем? Дича отвара мостове ко пампуре."

РАДИЧ: *(Тиосаву)*
Пречуо си, врању ниједан!

Тиосав извади огледалце и чешаљ да се зачешља. Василиса осмојри мрџиве, зграби огледало, извади своје, стиави их скуџа на буре и њокри марамицом. Тића хиџро додаје Радичу џиџање на црној џедуљи.

- ТИОСАВ: *(Радич гледа у рукојис. Тићи, чиијајући)*
Одкуда знам што “покрови огледалца”?
(Сииже нови рукојис на црној цедуљи)
Нико се од Чемерикића није “опет удавио”, злослутно!
- РАДИЋ: *(Цейа црну цедуљу на комадиће, Василиси)*
Опет су задушнице...
(Слеже раменима)
Што села, што адета.
- ТИОСАВ: *(Василиса чииа са нове цедуље)*
“Скињи вјенац љука! Њије ти љаваров.”
- РАДИЧ: У Жупи само Ђаво не мирише на бели лук.
- ТИОСАВ: *(Василиса чииа нови рукојис)*
“Заврљачи вењац! Алергичан сам на чешњак.”
- РАДИЧ: Е, то могу да разумем.
Радич кихну и баца венац иза бачве.
- ДИВНА: *(Чукуну)*
Ко је човек, живо штиво?
- ЧУКУН *(Блене у Василису)*
- КРСМАН: Мене занима живо ткиво.
- ВАСИЛИСА: *(Уиире ѿрсѿом у ѳрудѿ, чукуну, ѳордо)*
Примерак њет ња продају. Приватња кољекција.
- ЧУКУН *(Док је Тиосав занейѿ иисањем, Дивни, дискрејѿно)*
- КРСМАН: Она ме констатује?!
- ДИВНА: Логично. И она је ходајући мртвац.
- ЧУКУН
- КРСМАН: Она?! Ја сам мртвац, мада нисам ходајући.
- ДИВНА: Доживљава мртве. Закон спојених судова, конташ?
- ЧУКУН
- КРСМАН: Не!
(Василиси)
Приђи к’ чичи, да спојимо судове!
- ВАСИЛИСА: *(Са ѿгледом на чукуна, Тиосаву у ѿверењу)*
Кто ета наваљентна наказа?
(Пауза)
Здес поред ђевушки, каторују завут бабушка?
- РАДИЧ: *(Осврће се око себе)*
Нигде никог сл., осим мене ко самог себе.

- ТИОСАВ: *(Василиса чийџа нови рукојис)*
 “То је Радич. Убоги удовац.”
- РАДИЧ: *(Тиосаву)*
 Ти ме не узимај више у та уста рутава!
- ВАСИЛИСА: Њет етиј. Етаму, ја магу препаручит стрину ми Ваљентину?
- ТИОСАВ: *(Василиса чийџа Радичу са нове цедуље)*
 “Тиџа нуди трампу: Васиљиса за Митру.”
- ДИВНА: Минуциозни осеџај система вредности.
- ТИОСАВ: *(Василиса чийџа са нове цедуље)*
 “Уз Митрин усљов: на руке ’иљаде еврица, плус огрљлица од зљата.”
- РАДИЧ: *(Тиосаву)*
 ’Ел може све то од бљата?
- ЧУКУН
- КРСМАН: Ја блондинку плаћам живим огњем.
- ДИВНА: Од мене, кило катрана.
- РАДИЧ: *(Василиси)*
 Ја д’ имам дукате, женио би се стрином.
- ТИОСАВ: *(Василиса чийџа нови рукојис)*
 “Миришем ђуп у ваздуху.”
- ДИВНА: *(Мирише)*
 У ваздуху, базди мемла.
- ЧУКУН
- КРСМАН: *(Закрча џочейџни акорд мелодије “Подмасковскије вечера”)*
 Красотици је Распуџин чукао чукунку.
- ВАСИЛИСА: *(Тиосаву, дискрејџно)*
 Ма, кто ети масакрираџи? Ети транжираџи каториј крк-
 љајет?
- РАДИЧ: Девушка, не фантазирај!
- ВАСИЛИСА: Харашо, харашо. Ја приехала сјуда, что би вијти замуж.
- Тиосав доџура Василиси блокче од розе цедуљџца. Василиса чийџа у себи, снџива се, срамежљиво се смеши...*
- ДИВНА: Сводник кипти од живота.
(Радичу)
 ’Ел то “неми сведок времена”?

- РАДИЧ: Как'и сведок? Учесник.
- ТИОСАВ: *(Василиса чийа Радичу нови рукојис)*
 “С’ ким причаш? Ти ниси сам?!”
- РАДИЧ: Нисам!
- ВАСИЛИСА: *(Тиосаву)*
 Ја тољка сама. Ти мења сказал, јесли Митра попишма-
 нитсја...
- ТИОСАВ: *(Радич чийа са нове цедуљице)*
 “Пишман није предвиђен уговором.”
- ВАСИЛИСА: *(Молећиво)*
 Друзја, ја играју на пиањино!
- ЧУКУН
КРСМАН: *(Пузи ка Василиси)*
 Јиихх! Како би прелудирао... Дирни ме дирком, бели мој
 “Стенвеју”!
- Чукун Крсман уићийну Василису за љузу. Леја Рускиња врисну.*
- РАДИЧ: *(Теши Василису)*
 Није трајан отисак два прста?! Три кад уштипну, кожа
 помодри ко печат...
- ВАСИЛИСА: Склоњите Франкенштајна, пажалујшта!
- ТИОСАВ: *(Радич чийа нови рукојис, Василиси)*
 “Дере се: Не сањај, будна! Ниси дошла у Холивуд да се
 удаш?!”
- ДИВНА: *(Радичу)*
 Како се то он дере?!
- РАДИЧ: *(Показује Дивни цедуљу)*
 Великим словима. Оволиким?!
- Радич се шћирецну и поцеја цедуљу.*
- ВАСИЛИСА: *(Сћидљиво)*
 Друзја, мње нравитсја Крсман...
- ДИВНА: Нисте комплементарни. Поет жуди жестину. Готиви пре-
 печено, оштро...
- ВАСИЛИСА: *(Тиосаву, вайајем)*
 Ја тоже православка. Гљаза имам, јазик њет.
- ТИОСАВ: *(Радич чийа са нове цедуље)*
 “Може, ако чича реши да дреши чекмеце...”

ВАСИЛИСА: Пљати миљи ђедушка. Ње гиње ти маја стриња Валентина.

РАДИЧ: Дукате сам вид'о последњи пут на очима мог кума. Склопљеним.

ЧУКУН

КРСМАН: *(Василиси)*

Бела дирко... Боже, што ми снагу узе, кад ми жељу остави!

У шрену док Тиосав нуди Радичу нови рукојис, чукун зграби цедуљу пред зајаненим пољедима. Тиосав, који наравно не види мрјиве, усјрејере усјремњенож погледа на њајир "у ваздуху". Поведи Василису ка врајима. Плавуша се измижољи, ојје се, њокуји огледала са бурейи... Тиосав је обухвајши рукама око сјрука, њребаци њреко рамена и однесе у мрак мокар од њљуска.

ВАСИЛИСА: *(Ојјимајући се)*

Что с вами, дураки?!

Кроз широм ојворена враји, севну муња. Небо се ѡроломи од ѡрмљавине.

VII ЛАКА ЛОВА

Чукун Крсман, Радич, Дивна.

ЧУКУН

КРСМАН: *(Крчи фанфаре "из душе")*
Отварам двери ризница!
(Фанфаре)
Куља благостање!
(Фанфаре)
Кипти благодарје!

РАДИЧ: Шта кипти?

ДИВНА: Шта куља?

ЧУКУН

КРСМАН: Неосвануо дабогда!

ДИВНА: Одакле ти лова?

ЧУКУН

КРСМАН: После акта, нека ми некад, утрапи бутку од своте...

РАДИЧ: Већа свота, мања срамота.

ЧУКУН

КРСМАН: “Наполеони”. Седамнаест, плус... нека сића.

ДИВНА: Скрибоман је видовит, јеее?!

РАДИЧ: Тића нањуши ђупче ко да је Тарабић, Богте?!

ЧУКУН

КРСМАН: *(Дивни)*

Никад нећеш сазнати која курава!

ДИВНА: Пусту да се двоумим. Дилема је мелем на рану од женске патње.

РАДИЧ: Нараштаји скапавају, а ви се љубоморите?! Дедер деда!

ДИВНА: *(Радичу)*

Прави се важан. Зарадио преко ноћи и преко оне ствари.

ЧУКУН

КРСМАН: Ни налик на “лаку лову”. Треба то скембати...

РАДИЧ: Злато не вреди ако није скривено. Не колоплети му се предање.

Севну. “Конїра лајї” муње оцрїа Тисин їрофил на їрозору. Сетка лика їасну у очима їрисуйїних.

ДИВНА: *(Чукуну)*

Развежи мртву језичину!

РАДИЧ: Кажи деда! Поколења не просе од предака.

ДИВНА: Не штроји снове потомака, политиканту!

РАДИЧ: Аман претци, покосиће ме златна грозница!

ДИВНА: *(Чукуну, їрейїћући)*

Зар не видиш да му искре коврџе од златног руна?

ЧУКУН

КРСМАН: Сипа ли се младо вино у старе мешине?

Севну.

РАДИЧ: Огласи отежицу, буђо на славском колачу!

ЧУКУН

КРСМАН: *(Радичу)*

Древност није дневност, калкуланту!

ДИВНА: *(Чукуну, шайайїом)*

Не мрси, Крсмане! Декодирај благо!

ЧУКУН

КРСМАН: Да чујем лозинку!
(Са руком на срцу)
Одзив јечи у златним грудима.
(Пауза)
Слушам!

ДИВНА: Вино?

ЧУКУН

КРСМАН: Ни налик.

ДИВНА: Вода?

ЧУКУН

КРСМАН: Ц!
(Иронишно)
Вода није моја коб. Ја сам тонуо у авантуре.

ДИВНА: Изроде!

ЧУКУН

КРСМАН: Идемо Дичо! Све ил' ништа? Џа или бу?

РАДИЧ:

(Чукуну)
Замрло ти гласје, дабогда!
(Крсти се, загледа у небо)
Озрачи мртвозорне, Свевишњи! Осветли, Пресветли!

ЦАКЛИ СЕ ПРАСКОЗОРЈЕ

IV ULCUS VESICAE FELLEA, асс. ЧИР НА ЖУЧИ

*Грунуше подрумска враџа. Тиосав Тића Босиочић, хруји мокар и забра-
ђен. Док испушта неаритмикулисане крике, скида каиуљачу и оштреса кишу.
Зџужвану и мокру цедуљу нуди Радичу, док зблануто љеда кроз мршве,
као кроз сџакло. Грошеска кулминира. Последњи је,*

ЧЕТВРТИ ЧИН

I

КРС'

Радич, Чукун Крсман, Тиосав, Дивна.

РАДИЧ: Не дерњај се, тако без гласница!

(Зури у зџужвану харџију)

'Де ти је краснопис? 'Ел си ногама пис'о?!

(Чукуну ушраиљује Тисин рукопис)

Протумачи, грдобо!

ЧУКУН *(Гледа у џаир, уз порумклину, љасом који јењава)*

КРСМАН: Сото... нин... руко... пис...

Чукун Крсман закрча џесму "Обраше се виногради, сџиже јесен рана".

РАДИЧ: Прозборите ноћас, неизусти!

ТИОСАВ: *(Риџну, љуну и коначно, на запреџаићење џређаињих,
исџусџи љас)*

Пу, сотоно!

ДИВНА: *(Пољледом "завареним" за Тиосава, заџањено)*

Живот је чудо...

(Чукуну)

Не крљај "евергрин", бездушна наказо!

ТИОСАВ: *(Обзиром да не види мршве, зблануто љеда џаир коџа
Чукун Крсман носи у руци)*

Мој рукопис да виси у ваздуху?! Моја реч да нема тежину?!

*(Узима цедуљу која "виси у ваздуху". Еџзалиџиран, чиџа
џромоџласно)*

"Виси ко да је начисто извисио. Врти се око своје осе. Трза
ногама ко парип кад' вози бицикло".

ДИВНА: *(Радичу)*

Читала сам "Фаму о бициклистима", али ово...?!

- ТИОСАВ: *(Усхићен, наставља да чииа)*
 “Очи колачи ко Андерсенов пас. Оклеmbесио се, шкргуће зубима, крца пенкало. Канда, измотава неко сурово позориште...”
- ДИВНА: *(Радичу)*
 Какве су то глупости? Ко је овде Арто, а ко његов двојник?!
- РАДИЧ: *(Тиосаву)*
 Ко крца пенкало, лапрду мутави?
- ТИОСАВ: Крц... Крц...
- РАДИЧ: Ко? Боље д’ умрем, него да ми се нешто деси!
- ДИВНА: *(Држи се за бруди)*
 Побогу, шта се ово збива мртвацима у животу? Црна ја, оживећу?!
(Ослушкује)
 Мртвој ми крца срце?!
- РАДИЧ: Моје срце је скрцано ко срча огледала...
- ТИОСАВ: *(Радичу, шайајом)*
 Усне му модре ко чивит, ко да је “Пеликан” мастило пио на јато... Крц...

Радич безглаво излеће на врати и улеће у први зрак сунца.

II БОЖЕ ПРАВДЕ

Тиосав, Дивна, занемели Чукун Крсман.

- ТИОСАВ: Јуху! Јуху ху! Тиосав наглас! Јуху!
(Тийка јоруку на мобилном, слово по слово)
 “Проговорио сам “
- ДИВНА: *(Крсци се)*
 Доврши недовршен народ, Господе!
- ТИОСАВ: Тића је громогласан! Јуху! Збогом моро! Збогом литерарни радови!
(Подврискује)
 Никад више! Никад писац!!!

Као када се јонском запису усјоре обрцаји, иако чукуну Крсману јасне мелодија “из душе”.

ДИВНА: (Гледа аџонију суђружника)
Стас и глас му се једине, једини?!

Дивна и Чукун Крсман укрсџише погледе, а зајим их усџремише ка небу.

ТИОСАВ: (За себе)
Клонићу се убудуће трулих мердевина. Пуче пречага, он тежак онако начитан... Оте ми се из руку, плъусну песник у казански чабар, заплете се у спиралу...
(Рукама покрива уши)
Затандрка лула по калпаку, мого сам д' оглувим ко трешњев топ.
(Пауза)
Нек' му је лака црна џибрава вода...

У ројцу, занемели предак извади буџељку из џуња. Руком као клајном, као да џорињује брод, џресну флашом о бачву. Сџакло џриџе у крхоџине. Прхну црвена џрашина, маџа на џерџаменџу џаде на џод. Тиосав уџуџи разроџачен поглед ка џлафону, зџраби џерџаменџ...

ДИВНА: (Крикну)
Боже правдеее!!!
(Пауза)
Водите нас из живота, побусани блаждани!

ТИОСАВ: (Гледа у маџу)
Не, није мој рукопис... Крсманов, ни налик... Радич је полу-успен.
(Смоџа џерџаменџ и сџрџа џа у један од унуџрашњих џеџова)
Мани се географије, Тиосаве! Таман си усагласио ум и језик.

Сџала је ромињача. Кроз оџворена џодрумска враџа лиже сунчева свеџ-лосџ. Нежно руди над Жуџом уз џихи звон, сличан црквеном. А, далек до Боџа.

ДИВНА: Овде се живот продужује само страдањем. Радовање га скраћује на мизерију...
(Чукуну)
Идемо нема лешино! Што пре одемо, дуже ћемо бити мртви...

Улази џоново оседели Радич, бео и мокар као смрџ свих Чемерикића. Дрхџавим рукама држи свећу, док џреџи несџају уз џолифонију џеџлова и лавеза. Свако мрџав, својим џушем. Дивна "мердевинама за небо", Чукун Крсман џеџа до бачве, џење се на "враца" и џоне у кварно вино.

III КОБ

Радич, Тиосав.

ТИОСАВ: Ти си опет побелео, црни Дичо?!

РАДИЧ: *(Љуби свећу, крсти се)*
И мој јединац испусти душу у воду...

ТИОСАВ: Ма, био си црномањаст? Језик може да превари, очи никад

РАДИЧ: *(Пали свећу)*
Бог да му 'прости утопљену душу...

ТИОСАВ: Пусти Бога, да видимо чим' да га вадимо из чабра? Толики мередов, нема.

РАДИЧ: Нема више Чемериџића... Крви моја докопај се копна!

ТИОСАВ: Ви не знате за обале. Давите се џумле, фамилијарно.

РАДИЧ: Нема чакље за нашу клет...

ТИОСАВ: Ко да сте морнари, а не винари?! Да зовемо "људе жабе", а?

РАДИЧ: Свака смрт, ишта дијагноза.

ТИОСАВ: "Ха два о"! Чиста хемија, саклони Боже?!

РАДИЧ: Нема се куд' мимо Божијег рукописа.

ТИОСАВ: А, не! И песници су немоћни, веруј ми. Ако је Његов запис да чабрира, па лупи мур преко записа...

РАДИЧ: Чемериџићима Бог лупа само водене жигове... Жену ми Рајку однесе матица Божанца док је белила постељину, чукунка диже Шмрковачку бару на себе, деду прогуну "Плава гробница", Крсманови оца и наја потонуше...

ТИОСАВ: Тик уз Јасеновац, далеко било.

РАДИЧ: Од турске руке на волану, поред усташког логора...

ТИОСАВ: Прича се да нису испустили душу у воду, него у ваздух.

РАДИЧ: Уби и' телевизија. Возили три ганц "Грундинга" из Франкфурта, а Турци пет у гарантном року вртали из Стамбола. У судару експлодираше екрани, пламена кугла се откотрља у Саву. Ватра плусну у воду...

ТИОСАВ: Чемериџићи су канда фасовали неку анатомску анатему? Кад потону, не израњају?!

- РАДИЧ: У животу пуца нам цигерица, а у смрти... жуч ни под водом да пукне.
- ТИОСАВ: Буљук Турака одма' покупише с' површине. Ко кашиком, а?
- РАДИЧ: Свима што возе, а не једу мрсно. дође ми да сипам шећер у бензин. И Саву сам замрз'о ко Сутлу... Мајну ли јој мајчину!
- ТИОСАВ: Нема вас ни под земљом ни под водом.
- РАДИЧ: Људи жабе изронише хрватску циглу испод турске ноге на швапском гасу, а брата и снају прогуну Сава.
- ТИОСАВ: Не мора да значи. Воде се ко нестали.
- РАДИЧ: Ђурци изронише и ситнину до петопарца...
- ТИОСАВ: Шес'ет динара, шес' евра, шес'ет шес' центи.
- РАДИЧ: Бројали смо комисијски на лицу места. Турски конзул, наш амбасадор из Загреба и ја из Шмркавице.
- ТИОСАВ: Добро Дичо како се ти не стропошта у речурду? Мог'о си да бираш како да се прућиш. Вољ' ти од бола, вољ' ти од гена...?
- РАДИЧ: Само да сам знао да пливам, прућио би се са Јасеновачке обале. Бућнуо би ко камен око врата.
- ТИОСАВ: Ви Чемерици сте бре ко незнани јунаци.
- РАДИЧ: Од како је, тако је...
- ТИОСАВ: Пуно гробље ваших споменика, а сандуци празни ко нађе.
- РАДИЧ: Наши пре'ци су у празне лесове својих предака са'рањивали жито. Ја више не могу да жањем хумке својих дедова, макар црк'о од глади.
- ТИОСАВ: Ђути, песнику је бар пун сандук.
- РАДИЧ: Слава му! Сваки стих му се клесао у крајпуташе...
- ТИОСАВ: Крсман је мор'о да чабрира. У црноморском сливу више нема вода које вас нису однеле.
- РАДИЧ: Чемерика је ђавоље семе и вражји сад. Ниче и успева само уз протицање...
(Гледа у небо, склоиљених руку)
Молим ти сја, завихори ветар на са'рани последњег изданка лозе Чемерицића. Залепршај покров на одру братучеда, однеси лес доле до Мораве...
- ТИОСАВ: Ти ниси нормалан! Једна, друга, трећа Морава, па преко Сталаћа у Дунав, и опет у Црно море?!

РАДИЧ: Полети сандуче од црне смрче!
(Тиосаву, у поверењу)
 Чамовина сува ко барут, лака ко перушка...

Радич кихну неколико љуља.

ТИОСАВ: *(Показује руком да је Радич звијукнуо)*
 Наздравље!

РАДИЧ: Док луташ хридима Велике Мораве, отвори шкољку бисеру
 Чемериџића! Ошкрини сандук синовац, да униђу утопљене
 душе, да кости костију наших во вјек и вјеков нађу станиште
 за дуго коначиште...

ТИОСАВ: Дичо, начисто си побенавио?! Свесни се барем четрдесетак
 дана!
(Прешура по џефовима)
 Само да нађем акт добре воље...
(Иронично)
 Хм, једва од жабе крекет!
(Грешком вади џерџаменџи, у мађновењу џа враћа у неки од
унуђрашњих џеџова, док у некоме од њих мобилни џелефон
уђорно звони аријом џесме "Кођа џура винођрад"; извади
џелефон, ођрошђајно џисмо уручи Радичу)
 'Ало! Ја сам... Не примам поруке, проговорио сам... Шта?
 Нисам пропевао, имамо смртни случај...Шта сам гукнуо...?!
 Шта ти је? Ја друкнуо...?!
(Пауза)
 Тише бре, нисам оглувео, однемео сам!
(Пауза)
 Одакле зовеш? Из Пјонг Јанга?!
(Пауза)
 Слушај, не шаљи косооке! Иду у бесцење.
(Пауза)
 Ко бре, расиста?! Што се мене тиче могу и црнкиње... Не
 диктирам ја тржиште.
(Пауза)
 Нежење су овде, затуцани ко авани... Воле шмизле, оне ко
 рибизле. Пале се на црвене пуфнасте образе. Кад шљисну да
 остану прсти.
(Пауза)
 Џаба ортак, на жутој кожи шамар нема отисак... Слушај, све
 тестирај на Сиду... Не ти, доктор нек' тестира.
(Пауза)
 Може нови турнус румених, ал' никако преко седам ко-
 мада... Пребукиран сам, не постизавам. Ђао!

- РАДИЧ: (Даје ојоруку Тиосаву)
Ожежи струне! Било ти ово последње, последње писмо...
- ТИОСАВ: (Чииа Крсманово ојрошијајно писмо)
“Драги Дичо, стриче страдалниче,”
(Додаје)
Уважени колега Тиосаве.
(Чииа)
“Пишем аманетни, никако еминентни спис...”
- РАДИЧ: Аманет не стиже да спали...
- ТИОСАВ: Аманет није песма, Ви’иш да је мокар!
(Насијавља да чииа)
(...) “не тако трештен ко Рус,”
(За себе)
За почетак искрен, отворен ко чеп...
(Насијавља да чииа)
(...) “држим да опорукe нису ни за... постмодерну. Самоубице су епигони епигона. Клиширано блате минули живот.”
- РАДИЧ: Шта да блати раб Божији, н’о живот? Како смрт да блати кад’ је није доживео?!
- ТИОСАВ: (Гледа ојрошијајно писмо)
Покојниче, ман’се теорије!
- РАДИЧ: Да видимо шта се десило! Само прича се опричава..
- ТИОСАВ: (Чииа)
Чуј, “диже руку на празан живот...”?!
(За себе)
Шта онда себи да одузме? Е бре књижевници, компликовани сте и мртви. А, жудите да вас за живота прочитамо?!
- РАДИЧ: Био сам његов верни читалац. Крсман Чемерикић је мој омиљени писац.
- ТИОСАВ: (Загледан у ојоруку)
Чиме? Не заноси се, среће ти!
(Насијавља да чииа)
“Дочеп’о се лирик пиштоља.”
- РАДИЧ: Дедин, трофејни. Сваког свињокоља омочен у маст, редовно шетан ко градски пас...
- ТИОСАВ: Пусти пандурске фазоне!
(Насијавља да чииа ојоруку)
“Шкљоцао шклопоцију...”

- РАДИЧ: Кад барут повуче влагу, оглуви на шкљоц...
- ТИОСАВ: *(Чииа)*
 “Узима узицу.” Добро... “мртав завезак.” Фино... забацује преко “тавањаче...”
- РАДИЋ: Немој узицом, синовац! Пући ће ко ибришим.
- ТИОСАВ: *(За себе)*
 Ако се стропош’то, па пренуо Митру?!
(Уједе се за језик, ииика број на мобилном ишелефону. Пауза)
 ’Ало! Ја сам... Тиосав, бре!
(Пауза)
 Могу и гласније...
(Дрекну)
 Проговорио сам! Зар ниси добила поруку?!
(Пауза)
 Како, како причам? Лепо.
(Пауза)
 Од Крсманове смрти... Откуд знаш да се удавио?
(Пауза)
 Јесте, умро је уживо на моје очи.
(Пауза)
 Буновна си. Плакни се...
(Пауза)
 Ма не збунче, плакни очи и уши и сићи у подрумче!
- РАДИЧ: Само конач дело краси...
- ТИОСАВ: Не може се навек висити о концу.
- РАДИЧ: Може, него наши чворови нису морнарски...
- ТИОСАВ: *(Чииа фрагменџе ойоруке)*
 “Пуце омча, паде с конопца од конца. Патосиран... Жига га зглоб... Шепа до штале... Гледа га кравоока, очима боје облака...”
(За себе)
 Јаке ли музе?!
- РАДИЧ: Музли смо је читав говеђи живот...
- ТИОСАВ: *(Наставља да чииа ойоруку)*
 “Цакле сузе. Блистају на дугим белим трепушкама, сливајући се потоцима бора на крављем лицу, текући све до вимена.”
- РАДИЧ: Млеко млекуљи цури на сисе, не теку јој сузе из вимена...?!

- ТИОСАВ: Песничка слобода, Дичо. Док музе сузе од своје музе, Крсман ваћари на мелодраму.
- РАДИЧ: Прво га одгаји млеком, после му даде штрању да с' обеси...
- ТИОСАВ: *(Загледан у ойоруку)*
Не бира средства само да би исплив'о?!
(Ойворених усипију И разрожачених очију)
“Пенкалом да пробурази жуч само да исплива!?”
(Радичу)
Како мисли наливпером да нациља кесицу? Јетра му отекла.
- РАДИЧ: Ако се човек добро обеси, не мож' да потоне...
- ТИОСАВ: Може, слушај.
(Насипавља да чипа ойоруку)
“До казанице шепа ко пребијено пашче.”
- РАДИЧ: Дај Боже да с' обеси на ону столетну греду, да ако сипкивчина пукне, тресне затиљком о бетон, да га види Бог...
- ТИОСАВ: Ко да га види...?!
(Погледа у небо)
Која фобија од текућег?! Дичо, кад' га мртваг будемо купали, молим те пажљиво ко мачку!
- РАДИЧ: *(Просу последње капи вина из буренцепа)*
Боже дај... свему крај!

Сиприј, уз поимули пресак бурепа о поод, Дича одлази у нови дан.

IV ULCUS VESICAE FELLEA

Тиосав.

- ТИОСАВ: *(Окреће пипир, чипа)*
“П.С. Један. Драги Дичо, стриче страдалниче!”
(Додаје)
Уважени Тиосаве, људино од пера, поштовани колега перниче!
(Наклони се рукопису)
Испред Удружење књижевника, рецитоваћу твоје стихове
ђацима пешацима диљем винородне Жупе.
(Пипеично)
Нећеш ти мени више да будеш најнечитанији сељак песник
одавде до Груже.

(Гледа у ојоруку)
 Шта кажеш?
 (Чии̑а)
 “Опроштајно писмо штампајте ко самиздат. Ђирилицом.”
 (За себе)
 Штампаћемо у тиражу умрлице. Ђирилица мож’ ’ладно да
 се провуче уз умрлицу.
 (Чии̑а)
 “П.С. два.”
 (Зблану̑и̑о̑ ђосма̑и̑ра ојоруку)
 Ауу бруке!
 (Чии̑а)
 “Крио болешчину због мобилизације?!”
 (С̑иу̑и̑и̑а ђо̑л̑ед)
 Да видимо дијагнозу!
 (Чии̑а)
 Ulkus vesicae fellea."
 (За себе)
 Чир на, на... На чему, Богте?
 (Дочии̑ава ус̑и̑орено)
 “Чир на... жучи”.
 (За себе)
 ’Де бре ту да ти бубри чирчина?! На жучној кесици?! Леле,
 ово је наслов за драму!
 (Чии̑а)
 “После обдукције, сачувај бар жуч свог синовца Крсмана
 Чемериџића.”
 (За себе, иронично)
 У првенцу од комовице. Са све џигерицом.
 (Чии̑а)
 “Моју дијагнозу доставите редакцији Риплијевих издања за
 Балкан.”
 (За себе)
 Алал ти жучна кеса! Рипли има тираже ко “Свето писмо”.
 Постаћеш познат по џигерици ко Прометејев орао!
 (Чии̑а)
 “Ако некад видиш Василису, ти јој реци да је волим.”
 (За себе)
 Платонски чедан до последњег даха.
 (Чии̑а кроз сузе)
 Збогом Дичо... старино од људине. До гроба и даље... твој
 Крсман."
 (За себе)

А, мени ни збогом?

(Леденим тоном)

Здраво био жупски Дионисе! Лозе ће, увек некако с пролећа, плакати за тобом!

Кроз свој светлости улази Радич са самаром прилажа. Иза њега, као у мимоходу, Миџра у шлафроку од зенане. На ногама беле сокне и пређашње пажуче. Преко леве подлактице униформа. Хуче у наочаре, бришући их о кинеску свилу нежлижеа.

Радич сјушића бажаж и узима ојоруку од Тиосава. Током дијалога који следи, ђући и наизменично зурци, час у рукојис, час у зору која се појачава до блеска.

V

КАД ИСТОРИЈА НАСТАНИ ПАТЊУ

Тиосав, Миџра, занемели Радич.

ТИОСАВ: Е Митрана, е моја Митро...? Жудео је твоју милодирну топлину...

МИТРА: Без патоса, молим!

ТИОСАВ: Проста му била свака просто проширена реченица.

МИТРА: Не мелодрами! Ти би да цмиздрим после овол'ко кишурдаче?!

ТИОСАВ: Како те не дотичу толики шокови на уранку?! Ја однемео, па се распрдео, Крсман се обеси, па се удави. Радич опет оседе, па занеме ко некад ја...

МИТРА: Нема тог леша који саплиће развитак...

ТИОСАВ: (Милује Миџрине ејолеће)
Ни обарена не испараваш?

МИТРА: Контролишем етар.

ТИОСАВ: Одакле ти униформа?

МИТРА: Униформа је влас...тита.

ТИОСАВ: Покојник се гнушао амбиција.

МИТРА: Добро де, бићу скрушена... Историја је одлучила да овде настани патњу.

У подрум ујада Светиолик са чарайом преко лица. Не види се да је блед, чује се да је задихан.

VI
ЦРВЕНО СЛОВО

Светиолик, Тиосав, Митра, занемели Радич.

СВЕТОЛИК: Људи! Уби се и Русиња!?

МИТРА: Зашто “и”, Русиња?

ТИОСАВ: Шта, већ си чуо за Крсмана?!

СВЕТОЛИК: Прво рекоше да се обесио.

МИТРА: Чуј? Чемерикић да се не удави?!

ТИОСАВ: А, Василиса?

СВЕТОЛИК: *(Несвесџан да је Тиосав коначно йроговорио)*
Исече вене.

ТИОСАВ: Чиме, бре? И жилете си дон’о Дичи да ти доштри.

СВЕТОЛИК: *(Радичу)*
Што ћутиш заливен ко канта масти?

ТИОСАВ: *(Мислећи да се обраћа њему)*
Ко бре заливен?! ’Ел си глув? Некад буде ко никад било.

СВЕТОЛИК: *(Крсџи се)*
Видим ја сева сву ноћ!? Двапут и загрме.

МИТРА: Како се тако нагрди, прекрасна Василиса?

СВЕТОЛИК: Стаклићима из марамице од белог фулара. Рекоше да је Крсманова.

МИТРА: Срча?

СВЕТОЛИК: Марамџа. Василиса скрца огледало у покрову и срчком себи пресуди.

МИТРА: *(Тиосаву)*
Седам година несреће, па ти види.

ТИОСАВ: *(Митри, у йоверењу)*
Пу, пу, не важи се. Здипила ми огледалце са бурета.
(Светиолику, йаџеџично)
Аууу! Крви до лаката?! Как’и до лаката, до гуше?!

- СВЕТОЛИК: *(Тиосаву)*
Шта се ти чудиш? Због тебе сву ноћ призивам клање.
- ТИОСАВ: Због мене?!
(Мийри, у поверењу)
’Тео је свадбу о истом трошку.
- СВЕТОЛИК: О мом трошку, Тиосаве!
- ТИОСАВ: О трошку испраћаја у војску.
- МИТРА: Транзиција прво сроза морал, потом и жељу за животом.
- ТИОСАВ: *(Светиолику)*
Како те није срамота! Твоју кућу сам Рускињи препоручио ко домаћинску.
(Мийри)
Знаш да су регрути, муштерије за мерак?
- МИТРА: Знам. Редове чека бром у пасуљу.
- СВЕТОЛИК: Тиосаве, што се више правиш мутав?!
- ТИОСАВ: Живот тече даље. Уводим каталошку презентацију...
- СВЕТОЛИК: Врћи паре до жутог дугмета! Дао си ми годину дана гаранције на Василису
- ТИОСАВ: *(Лисиа кайалоџ пред Толиним ужазрелим очима)*
Гледни нови асортиман егзотичних удавача!
- МИТРА: Изабери једну са далеког истока!
(Пауза)
Бирај, па густирај! Женске за хиљаду и једну шмрковачку ноћ!
- ТИОСАВ: Уста имају, језик јок! Бирај импорт – депорт из Пјонг Јанга!
- СВЕТОЛИК: Не треба ми ни шипарица, ни назиме, ни двиска, док унук не оцивили.
(Мийри)
После брома, ћ’е видимо.
- ТИОСАВ: *(Даје Светиолику “буџику” девиза)*
На, цимријо!
- МИТРА: *(Крсману, дискрејно)*
Шта сам ти рекла? За живу робу нема гаранције, ни за живу главу. Није то техничка роба, није “Ауди”, Тиосаве!

- ТИОСАВ: Е, да ми је која Немица? Рускињама душа трокира на свакој узбрдици.
- МИТРА: На губитку смо за хранарину, станарину, транспорт посмртних остатака, погребну опрему...
- СВЕТОЛИК: *(Броји новац)*
Седам стотина... Сад имам два белега... Хиљаду, две... На кожи и на кући... За век и веков.
- МИТРА: *(Малициозно)*
Оде, весеље у тандарију, а Толе?
- ТИОСАВ: 'Ел оставила опоруку?
- СВЕТОЛИК: Крвљу из куцавица...
(Штавља новац у џеџ, са олакшањем)
Шес' 'иљада.
- МИТРА: Оригинално, нема шта, Црвеним словима?
- СВЕТОЛИК: *(Тиосаву)*
На црвено слово, шпицлову!
- МИТРА: Тиосав није шпицлов, он је бизнисмен пре свега.
- СВЕТОЛИК: *(Показује фототографију)*
Имала је дете?!
- ТИОСАВ: Ђевушку?! Не верујем, вере ми... Обманут сам, овога ми крста...
(Светолик му попура крвљу исписану полеђину фототографије. Тиосав чини)
"В етај жизни умираџ не нова..."
- МИТРА: *(Тиосаву)*
Мили, не женирај се! Ионако би заглибила у неком ка-
бару...

Светолик сирже чарају са печеног лица. Приђе Радичу и приви га на раме.

СВЕТОЛИК: Од како је, тако је... Две смрти, две са'ране, испраћај у војску... све то у истом селу, истог дана...

Радич га одгурну, заљедан јући неба. Светолик покуњено кући касайски алаји. Журно одлази, кријући лице рукама јуним ножева. Тиосав вади пергамент и испод манџила и уручује га Мијри.

VII
БРАНА НА БАРИ

Тиосав, Миџира, Радич без гласа.

МИТРА: Мапа?!

ТИОСАВ: *(Дуну црвени прах са њергаменџа)*
Паде с' неба... флаширана са вином у праху.

МИТРА: *(Пиљи у њергаменџи)*
Коте... црте... пурпурне линије. Нешто ми ту мирише...?

ТИОСАВ: *(Мирише њергаменџи)*
Има миру на "црњак"... Какав буке?!

МИТРА: *(Уџире кажџџрџџом на маџу)*
Види!

ТИОСАВ: Ђуп?!

МИТРА: М... у... п.

ТИОСАВ: Молим?

МИТРА: Зови МУП!

ТИОСАВ: Кога?
(Пауза)
Не дам да благо заблиста пред органима власти!

МИТРА: Имаш право. Нека блиста пред нашим органима!

Миџира дуну у црвену праџину, добрано џогледа маџу и џоцеџа џергаменџи на комадиђе.

ТИОСАВ: *(Сџџави комадиђ у усџџа, жвађе)*
Бомбона од вина... Бар нешто да мезнем, кад не могу да мазнем...

МИТРА: Сад слушај! И немој да си икад коме, лануо икад шта!

ТИОСАВ: Сад' кад имам чиме да лануцнем, немам коме...
(Пауза. Гледа Радича)
Њему више није ни до чега, Ни на крај му лудила...

МИТРА: *(Шџџаџџом)*
Шема "Г – б".

- ТИОСАВ: Аха! Антидатирамо твоје венчање са покојником, марнемо тапију куће и кућишта Чемерикића...
- МИТРА: То, да.
- ТИОСАВ: *(Ућире кажићрсиом на љарченце љерџаменџа)*
Ту! На кући и кућишту Чемерикића, има да никне шећерана ко из воде.
- МИТРА: Нисам сигурна у инвестицију.
- ТИОСАВ: Ти се противиш изградњи прве српске фабрике шећера која би вино правила на ангро?!
- МИТРА: А, а како би се звала шећерана?
- ТИОСАВ: Нек се зове “Чемерикана”, ј’бе ми се. Име таман за успомену на јад и беду.
- МИТРА: Заборави личне интересе! Имање Чемерикића одлази за опште добро.
(Шайаћом)
Идемо “Г – 6. под “Б”.
- ТИОСАВ: Аха!
(Консираћивно, испод ока љосмаћира Радича)
Њурнем биће у бару и бућ бурућ... Никад неће испливати. Чемерикићи имају рибљи мехур ’место жучи.
- МИТРА: Морали би ипак бити моралнији.
- ТИОСАВ: Бићемо, злато моје.
(Грли је, баџи љоџлед на Радича)
Везаћу му око врата камен темељац за “Чемерикану” и бућ бурућ!
- МИТРА: Чекни часак! Стратешки гледано, прво брана...
- ТИОСАВ: Брана на чему!? Одакле нам река, циглице моја златна?
- МИТРА: Мењамо ток ствари. Шта ће нам река код онолике баре?
- ТИОСАВ: Брана на Шмрковичкој бари?!
- МИТРА: Неимарски подвиг. Градићемо велики армирани прстен око стајаће воде.
- ТИОСАВ: Уштавиће се вода ко одрана кожа.
- МИТРА: Физибилиити пројекта каже: Иоле кишна година, прелиће за водовод.

- ТИОСАВ: *(Иронично)*
Додамо ли томе окопнеле лањске снегове...
- МИТРА: Браво “пи ару”! Па ти видиш вајду од лањских снегова?! Протежираћу те за портпарола пројекта!
- ТИОСАВ: *Одбијам са индиџнацијом.*
(Показује дланом њреко ѓрла)
Довде ми блебета.
- МИТРА: Имаш право.
(Док насуво мије руке)
Чека нас иригација, мелиоризација, комасација, експроприација...
- ТИОСАВ: *(Трља дланом о длан)*
Упиши кућу и кућиште Чемерикића у катастар, ко острвце с’ благом...
- МИТРА: Биће заведено ко пусто острво.
- ТИОСАВ: Скенирала си и коту дуката?
- МИТРА: Капираш ко чип, грофе од Шмркавице.
- ТИОСАВ: Одај коту свом грофу! Лани, онако у поверењу!
- МИТРА: У поверењу не лајем.
(Тиосава сћрасно љривлачи себи)
У поверењу се подајем...
- ТИОСАВ: *(Оћире се, љоказује на Радича)*
Немој, нисмо сами...
- Исћоћиха, кроз скелећје обраних чокоћја, сћрују мелодија “Сћиже јесен рана, виноћради зрели”. Мићра збаци шлафрок, љросу косу и изу љајуче. Њифћом, ко бесна кобила.*
- МИТРА: *(Гледа у Радича)*
Он није сам, ми смо сами Дођи, предигри је крај! “Жбунче није сапунче...”
- Мићра на силу љприслања усне на Тићина сћећнућја усћја.*
- ТИОСАВ: Ммм... Не крљај... занемећу поново...
(После сћрасноћ љољућца)
Развежи језичину, одај златну тајну!
- МИТРА: *(Осћирашћена)*
Рукни, ркни, ргни...!

ТИОСАВ: Одај! Не буди тешка... на “лаку лову”...
 МИТРА: Не трпим уцене... у стидном часу...
 ТИОСАВ: Дам, даш... Ти мени ћупче, ја теби сапунче у жбунче...
 МИТРА: Рокни! Ргни мрго... Ргнииини!

Док њраје “романса”, у дубини сцене, на оловном облаку виртуелно њлешу, еџерични Василиса и Крсман. Он мокар, модре линије на враџу. Она бледа, крвавих куцавица. Радич неџремице њосмаџра “данс макабр”.

Изнебуха, заџрљај Миџре и Тиосава раскину бљесак муње у облаку, џраћен серијом џрмљавина из ведре неба. Миџра зџраби Тиосава и џоведе џа у канонаду која џара зору.

VIII ПРЕКИ НАЛОГ НЕБЕСКИ

Крсман, Василиса, неми Радич.

КРСМАН: (Заџледан доле у “дубину”, Василиси)
 Швенкни панораму... Баџи поглед на живот!
 ВАСИЛИСА: (Оџледа се заџворених очију, на оџледалу са “црном руйом”
 умесџо сџакла)
 Не хачу сматрит на Божју казњу.
 КРСМАН: Сматри ропац!
 ВАСИЛИСА: Что ета ропац?!
 (Оџвора очи, џледа у “дубину”)
 Там всо нормална, патаму что всџо замирајет.
 КРСМАН: Пасматри! Тако, дигни капке!
 ВАСИЛИСА: Что случилос?
 КРСМАН: Доле народ ври ко шира?! Ај’мо!
 ВАСИЛИСА: Куда пашљи? В жизњ?!
 КРСМАН: Дубоко сам разочаран у смрт. Идемо у живот.
 ВАСИЛИСА: Зачем? Сиеџас пришљи в смерт?!

У Радичевој руџи, уџаљен жиџом невидљивоџ оџледала, букну џоследњи синовчев руџоџис. Плану оџрошџајно џисмо џоеџа Крсмана Чемериџића.

КРСМАН: *(Гледа у огањ своје ојорукe)*
У ватри ништа није изгубљено, само је сажето.
(Пауза)
Пасматри, призивају нас...

ВАСИЛИСА: Сиди здес! Једва смо мртви, ти би да живњеш?!

КРСМАН: Диге се живо и мртво.

ВАСИЛИСА: Ја њет! Бог ње прашћајет ничево што слућилос в октобре.

Плава муња севну кроз облак и кроз прозор. Загрљене сенке Мијире и Тиосава оцрћаше се на окну, ко кроки под руком великог сликара.

КРСМАН: Ајмо у живот! Преки је налог небески!

ВАСИЛИСА: Ње хачу в жизн. Ја тољка ње хачу в муку!

КРСМАН: Пачему Василиса? Боже, како си ти аутодеструктивна?!

ВАСИЛИСА: Ја ње умерла узаљуд. Мење и тебја свјазала вечња смерт...

КРСМАН: Василиса, кукавице ни једна!

ВАСИЛИСА: Ти ње љубљиш мења, да?

КРСМАН: Волим те! Али...

ВАСИЛИСА: Њема аљи!

КРСМАН: Не могу да верујем твојим склопљеним очима?!

ВАСИЛИСА: Њет! Ја ње хачу штат актјором в серпској драми!

КРСМАН: Ау бре Рускиње, исте сте ко Руси! Ма, дође ми ... да с' обесим поново, да препнем муњу конопчетом и потонем у пролом облака. Да тонем у облачину набрекле од кише све док ми не пукне жуч... Убијаћу се упорно, 'бесићу се таман и потаман, све док доле буде трачка живота!

ВАСИЛИСА: Ње хачу и шљус! Њема те одљукe Страшњава суда катораја мње досудит животњу рољу!

КРСМАН: Живот је стравичан... Смрт је монотона и досадна; смрт смо проћердали чином рођења.

ВАСИЛИСА: Ње пањимају њичево.

КРСМАН: В етај жизнји умират ње нова, ал' ни живот, Богме, није најновије

ВАСИЛИСА: Ње хачу жиџњ и шљус!

Радич љрилази љумѝи и љочиње бесомучно да љумѝа у љразно.

КРСМАН: Пукла је копрена између тако мртвих и онако живих! Пао је покров са огледала. Светови се мешају међусобно. Индуковани смо животом, озрачени одразом живих. Збогом!

Крсман скочи са облака у љонор.

ВАСИЛИСА: *(Са дланом изнад обрва, заљледана у дубине)*
Збогом. Ње верњулсја, дабогда!

IX

Изнебуха, као љоѝоѝ, сручи се са љорѝшала водена

ЗАВЕСА

П. С.

Воденица време меље, а житом нас заварава.